

Lidércfény

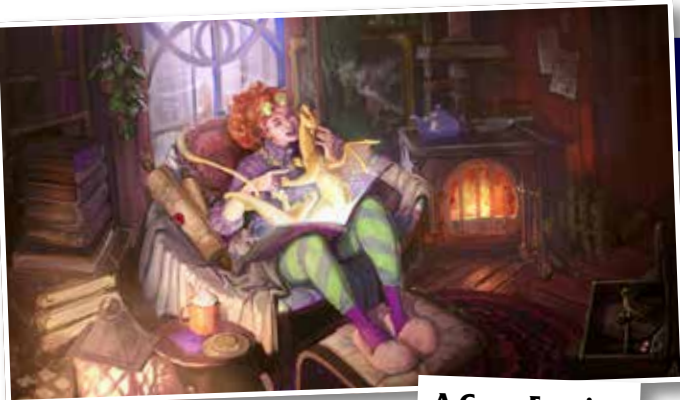
INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 4. szám, 2022. április

Travis-Anderson

A Cozy Evening

Freezing to the Bone

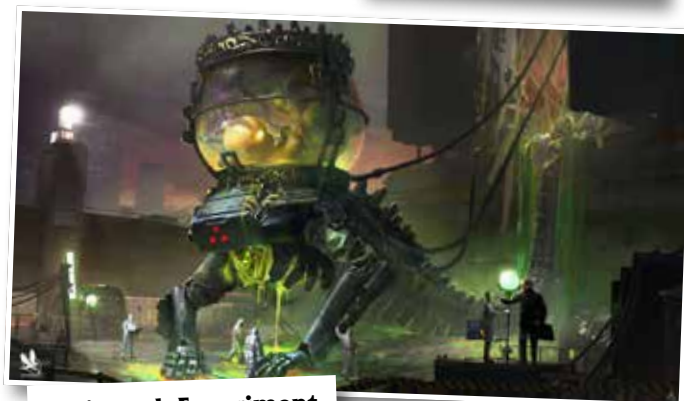
The Silence

Oh what a lovely day!

Watching the sky

Relicpunk Experiment

The Artifact Factory

Iciaon: The Forest

INFO BOX

TRAVIS-ANDERSON - CONCEPT ARTIST

Kreatív és lendületes koncepcióművész és illusztrátor, aki tud intelligensen tervezni, és rendelkezik a 3D-s eszközgyártáshoz szükséges ismeretekkel.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/travis-anderson>

<https://www.artstation.com/travis-anderson>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/TravisAndersonArt>

Szerkesztői köszöntő

Ismét felpörögtek kicsit az események a Lidércfény háza táján.

Mire ez a lapszámunk megjelenik, már túl leszünk egy podcastfelvételen, amelyben a Hatred II egyik írójával, Bacsa Zsófiával beszélgetünk kicsit róla, kicsit pedig a regényről. Ezt [Kapitány](#), illetve a [Lidércfény](#) YouTube csatornáján hallgathatók meg.

Azt ugyan nem ígérem, hogy mire ezt olvassátok, addigra elkészül a Garabonciások című antológiánk, mely a XII. pályázatunkra beérkezett novellákat és két meglepetés novellát is tartalmaz, de terveink szerint egy-két héten belül az is megjelenik.

Illetve, amint azt láthatjátok, a tartalom ismét színesebb egy kicsit. Megint vannak jó kis pályázatok, könyv- és filmajánló is. Ez utóbbiban a The Batman című filmmel foglalkozunk egy kicsit.

Elindul egy új sorozat is, amely Pulcagris világára kalauzolja el az olvasókat. Ez talán már ismerős lehet a januári számunkból, ahol bemutattuk a Vadászat a Kriágra című játékkönyvet. A Sivatagi lángban azonban egy egészen más szereplő szemszögéből tekinthetünk erre a világra.

És persze nem lennénk mi, ha időről időre nem bukkannának fel hasábjainkon az ilyen-olyan zombik. Most Craz és Vihartáncos jóvoltából látogatunk vissza Simagöröngyös világára.

Ezzel el is köszönök, jó szórakozást! - J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírások

MALEFICARVUM - Boszorkánykultuszok a cthulhu mítoszban 4

Az év magyar science fiction és fantasy novellái 2022 6

Könyvajánló

Jimmy Cartwright - **Hatred II., avagy a cirkusz folytatódik 7**

Kapitány - **Stian Skald: A lelkek kútja . . . 8**

Novellák

Erdős Sándor - **Egy kis séta 9**

SzaGe - **A nagy utazás 9**

jukebox - **Forradalmárok 10**

kosakati - **„Boldog csirke” ízű hajnal. . . 11**

Kharex - **Becsület és partvisnyél 13**

kovacsgabor - **Bűn és büntetés 16**

Tad Rayder - **Vérem íze 18**

Norton - **Hírek ma 18**

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Craz és Vihartáncos - **ZomBerry interjú . 19**

Sorozat

Athor R. Chynewa

- **Sivatagi láng - 1. rész 22**

Mozijegy

Jimmy Cartwright - **The Batman 25**

Versek

Mortelhun - **Álmomban én. 27**

edwardhooper - **Provance 27**

Krómer Ágnes - **Éjféli ábránd. 27**

jocker - **Tavaszi ébredés hajnalban . . . 27**

Mortelhun - **Az utolsó veled 27**

edwardhooper - **Trója 27**

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázati kiírások

MALEFICARVUM

Boszorkánykultuszok a cthulhu mítoszban Novellapályázat

„Szörnyű lesz átkelni az összemosódó szakadékokon, hol a Walpurgis-ritmus vibrál, és neki meg kell hallania végre a mindenség eddig rejtekező lüktetését, melytől oly halálisan fél. Már is érezte a túlságosan ismerős ütemű, lassú, félelmetes reszketést. Boszorkányszombat idején mindig fölérősödik és áthatol a világokon, kimondhatatlan szertartásokra szólítva a beavatottakat. A szombati kántusok fele része ezt a homályosan megsejtett időmértéket követi, melynek kozmikus teljességét nem fogadhatja be földi fül.”

H. P. Lovecraft 1924-ben olvasta Margaret Murray Boszorkánykultusz Nyugat-Európában (The Witch-Cult in Western Europe: a Study in Anthropology; Oxford: University Press, 1921) című tanulmánykötetét, mely nagy hatással volt rá, és igencsak sokat merített belőle munkássága során – később Clark Ashton Smith figyelmébe is ajánlotta a könyvet illető forrásként. Murray tézise szerint a boszorkányok, akiket Európában és Amerikában kivégeztek, egy olyan, a kereszténységet megelőző pogány vallás hívei voltak, amely egészen a kőkorszakig nyúlik vissza, főistene pedig egy szarvas-istenség. Murray könyve sikert aratott, egyes egyetemi körök a nyugati boszorkányság szakértőjeként ünnepelték, mégis, elméleteit széles körben hiteltelenségként bírálták állításait és kutatásának módszertanát.

Lovecraft műveinek visszatérő elemei a boszorkánykultuszok és a salemi boszorkányperek, könnyen felismerhető, hogy Murray tanulmányának bizonyos állításai szerves részeit képezik egyes műveinek. Elég csak megemlíteni a Fekete Embert, az Erdők Fekete Kecskéjét és ezer ivadékát – akik, vagy amik, az Ördög és a Szarvas Isten analógiái –, és természetesen nem hagyhatjuk figyelmen kívül Joseph Curwen és Keziah Masont sem. Kiragadott példák az életműből, amely bővelkedik boszorkányos praktikákban.

A *Maleficarvum* novellapályázatunkban olyan műveket várunk, amelyekben a szerzők ötvözik a boszorkánykultuszokat a Cthulhu-mítosszal.

Kiemelten hangsúlyozzuk, hogy ne csupán a boszorkányokhoz köthető alapvető toposzokban gondolkozz. Tájékozódj, járj utána a témának, hiszen rengeteg olyan forrást találni könyvtárakban és az interneten, amelyek árnyaltabb képet adnak a boszorkánykultuszokról. A következő hónapokban mi is rendszeresen fogunk segédanyagokat közzétenni a honlapon a témakörben, egyaránt tárgyalni fogjuk a magyarországi, európai és észak-amerikai kultuszokat a XIX. századdal bezárólag. Minden pályázatunkban van egy kikötés, amelyet be kell tartaniuk a szerzőknek, jelen esetben kizártuk a wicca, neowicca, Gardneriánus, Alexandriánus és egyéb neopogány vallási mozgalmakat.

A pályázatot nem titkoltan H. P. Lovecraft munkássága és Robert Eggers 2015-ös *The VVitch* című filmje ihlette. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy olyan műveket várunk, amelyek Eggers mesterművének átdolgozásai, azonban szívből tudjuk javasolni, hogy nézd meg a filmet, ha eddig még nem láttad – azt pedig ma már mondanom sem kell, hogy Lovecraft művészetének ismerete alapkövetelmény.

Ne felejtse el, hogy ez egy weird & folk horror pályázat. Használj ki a mítosz eszköztárát, tájékozódj a boszorkánykultuszokról és lépd át a komfortzónád határait!

Kérdezz bátran, akár az ötletelés fázisában, bármiben, amiben tudunk, segítünk. A legfontosabb, amit mindig szem előtt kell tartanod, és ha így teszel, nem lőhetsz mellé:

tiszteld H. P. Lovecraft munkásságát és a weird irodalmat.

Mindenkinek jó munkát és legfőképp jó szórakozást kívánok.

Tomasics József

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2022. AUGUSZTUS 31. 23:59 ÓRA

Kérünk mindenkit, hogy figyelmesen olvassátok el az alábbi feltételeket, kéréseket és ötleteket, mert számos olyan megkötés és elvárás van, amelyek betartása nélkül nem tudjuk elfogadni a pályaművet. Ha nem először pályázol nálunk, akkor mindent tudsz, és mindent be is tartasz, de ha ez az első alkalom, akkor az alábbi feltételek soknak tűnhetnek. Mindenképpen ajánlom figyelmedbe a [Pályázati kisokost](#), amelyben részletesen megválaszolom az alábbi tételeket (ez egy régebbi írás az előző, Paganus pályázathoz, de minden tétele ugyan úgy vonatkozik a jelen pályázatra is).

A pályázatra ezúttal is elegendő idő, öt hónap áll rendelkezésre, amely megfelelő időt biztosít nem csak az alkotásra, de a felkészülésre is. Kiemelten javasoljuk, hogy az első időszakot töltsd olvasással, kutatással, frissítsd fel emlékezetedet, tájékozódj a boszorkánykultuszokról. Ne kapkodj, hagyd időt magadnak, hogy a történeted kiforrja magát. Készíts vázlatot, szinopszist, jegyzetelj, ne félj elvenni belőle, vagy hozzáadni. Ha HPL-nek működött az, hogy [több lépésben készültek el művei](#), akkor minden bizonnyal másnál is működhet, olyan nagyot nem tévedhetett.

Csatlakozz Discord szerverünkhöz! Ez nem pályázati feltétel, vagy elvárás, de itt sokkal hamarabb és könnyebben elérsz minket, ha kérdésed van a pályázattal kapcsolatban.

TECHNIKAI FELTÉTELEK

- A pályázati anyagokat Nagy Viktória, Sütő Fanni és Tomasics József fogja elbírálni.
- Kéziratot kizárólag emailben fogadunk. Használj az info@theblackaether.com email címet. Postai úton érkezett kéziratokat nem fogadunk, és nem is reagálunk ezekre, a kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, válaszboríték mellékelése esetén sem!
- A levél tárgymezejében ez szerepeljen: **Pályázat – Maleficarvum – (szerzői neved)**
- A levél mellé csatold, vagy a levélbe írd bele egy pár mondatos bemutatkozást is. Itt nem a magánéletedre vagyunk kíváncsiak, hanem az esetleges megjelenéseidre, publikációidra, a weird irodalommal való kapcsolódásra. Ha még nincs, a kapcsolat még csak most kezdődött, természetesen nem baj, de ezt jelezd a levélben.
- Személyes adatokat, telefonszámot, lakcímet ne adj meg!
- Mindenképpen csatold a kézirat mellé szinopszist (ez azt jelenti, hogy egy külön file legyen, ne a levélbe bemásolva, borzasztó, hogy ezt le kell írunk). A szinopszis nélkül beérkező

kéziratokat nem fogadjuk el. Nem akarjuk túlbonyolítani, hogy miért, mi így kérjük, ezt fogadd el. Szinopszis írásához [itt találsz segítséget](#).

- Kéziratot kizárólag Word vagy Open Office formátumban fogadunk. Ne legyen PDF, se bármilyen ebook olvasóhoz optimalizált fájl, ne linkeld Google Drive-ból; csatold a doksit a levélhez.
- A fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét, a szinopszishoz a „szinopszis” szóval kiegészítve. (Pl.: Minta Márton_A fekete éter.docx és Minta Márton_A fekete éter_szinopszis.docxv vagy .doc .odt értelemszerűen.)
- Egy szerző kettő darab novellával nevezhet a pályázatra, azonban, a tervezett kiadványban egy szerzőtől egy novella szerepelhet.
- Csak olyan műveket fogadunk, melyek előtte még nem voltak publikálva se nyomtatott, se online, digitális formában. Facebook oldal, csoport, blog, Wattpad, Medium... Minden ilyen felület kizárva, még akkor is, ha csak anyu és apu látta. Ezt le fogjuk ellenőrizni, spóroljunk meg a felesleges köröket. **A lényeg, hogy alkoss és fejlődj!**
- Nem zárjuk ki a véresebb jeleneteket és szexualitást tartalmazó novellákat, de a túlságosan is extrém alkotásokat felül fogjuk bíráltni. Ezeket meglehetősen elegánsan is.
- Kíváncsian várjuk a humorral átszőtt történeteket, sőt, a paródiákat is. Azonban ezeknél a műveknél különösen szigorúak vagyunk. Szeretünk nevetni, hangosan röhögni, de az olcsó, Lovefuck és a Nyaralótelep kaliberű „poénoktól” kíméljük meg egymást. Ne felejtsetd: Tiszteld a zsánert!
- Young Adult irodalomba tartozó, sorolható, szerű, szagú, szelű alkotásokat **nem fogadunk**.
- Beérkező anyagokat minimum 12.000 leütés terjedelemtől várunk. El tudunk térni ettől a határtól, de ezt csak indokolt esetben tesszük meg. Az ideális pályamű 40 – 50 000 leütés terjedelmű, ennél hosszabb pályamunkák ugyancsak speciális elbírálás alá esnek, de természetesen ez nem kizáró ok.
- Ügyelj a helyesírásra, a kirívóan rossz anyagokat nem fogadjuk el.
- Rasszista, szexista, homofób, xenofób, vagy bármilyen módon kirekesztő tartalommal ne raboljuk egymás idejét. Biztos megtalálod azt a felületet, ahol ilyen anyagokat várnak.
- A pályázat nem arról szól, hogy más vallások, kultuszok, kultúrák szokásait, hagyományait, elveit kifigurázd,

kigúnyold, meggyalázd. Az ilyen jellegű tartalom nyomait is gyomláld ki a történetből.

- Az, hogy az alkotásodat elküldöd a részünkre, nem jelenti azt, hogy automatikusan részt fog venni a pályázatban.
- A kiadvány megjelenéséhez nem kell anyagilag, vagy egyéb támogatás módján hozzájárulni. Egyedül az online promotálást – facebook, honlap, twitter stb. – várjuk el közreműködésésként az alkotóktól.
- A pályázat nyertes novellái 2023-ban jelennek meg a Black Aether ponyv magazijnban a [TBA Könyvek](#) gondozásában.
- Megjelenés után minden közreműködő 1 darab tiszteletpéldányt fog kapni.
- A The Black Aether Lovecraftianus Magazin és a TBA könyvek fenntartja a jogot, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú pályamű, akkor nem jelenteti meg a kiadványt.
- Ha nem reagálunk azonnal, ne küldj emailt minden nap, ne üzenj a Facebook oldalunkon, ilyenkor mindig plusz egy napot hozzáadunk. Rövid időn belül válaszolunk a jelentkezésre (1-2 nap). Ha esetleg egy hétig nem válaszolunk, akkor természetesen üzenj ismét, mivel gyalogolunk vagyunk mi is és hibázunk.
- Egyet kérünk: tegeződjünk! Egy “Sziasztok!” bőségesen elég lesz.
- Ha segítségre, tanácsra van szükséged, keress minket nyugodtan, szeretünk okoskodni, mindenbe beleszólni. [Csatlakozz Discord szerverünkhöz!](#)
- Email címünk: info@theblackaether.com
- A pályázat leadási határideje: **2022. augusztus 31. 23:59 óra**

Ha ilyen kitarító voltál, és mindezt elolvastad, nagyon köszönjük. Azért írunk ilyen részletesen pályázatainkról, azért van ennyi szabály, megkötés, kérdés, mert munkánkat nem főállásban végezzük. Próbálunk minden felhívásnál kitérni a részletekre, nem kifejezve semmit – naná, hogy ez nem mindig sikerül. Ha mi összefoglaljuk, te pedig betartod kéréseinket, a folyamat könnyebb lesz, felgyorsul, nem kell feleslegesen levelezgetnünk. Igen, neked ez egy, vagy maximum két levelet jelentene, azonban nekünk a sokszorosát. Egy levelet megírni nem sok idő, de ha ezt ötvenszer, vagy százszor kell megtenned... Köszönjük, hogy betartod a fentieket.

Idézet: H. P. Lovecraft: Álmod a boszorkányházban, ford. Sóvágó Katalin, Howard Phillips Lovecraft összes művei II. (Szeged: Szukits Kiadó, 2003)

Forrás: theblackaether.com/palyazati/

Az év magyar science fiction és fantasy novellái 2022 – pályázat

Tavaly év végén jelent meg negyedik alkalommal *Az év magyar science fiction és fantasy novellái válogatásunk*, amelyet évről évre egyre több olvasó vár. Külön büszkeség számunkra, hogy a kötetek a Márai-program segítségével határon túli könyvtárakba is eljutnak, valamint a megújult Zsoldos Péter-díj jelöltjei és nyertesei között számos 2019-ben, 2020-ban és 2021-ben megjelent, antológias novella megtalálható. Továbbá tavaly egy önálló, tematikus horror és weird antológiánk is megjelent, *Légszomj* címmel.

Az antológiasorozat születéséről négy évvel ezelőtt írtunk egy „utóelőszóban”: „Tapasztalatunk szerint a fantasztikum olvasói között rengetegen szeretik a kispőzát, és az írók számára is hasznos egy ilyen lehetőség: a szóban forgó műfajokba tartozó sztorik egy része novellaformában működik leginkább, és egy efféle kiadvány talán még jobban motiválhatná az ambiciózus szerzőket a kisebb lélegzetű ötleteik kibontására. Az pedig a magyar fantasztikum ismerőinek nem újdonság, hogy az elmúlt években már több olyan író is bemutatkozott, aki kreatívan tudta hasznosítani műfaji olvasmányélményeit, és úgy éreztük, egy ilyen antológiával a magunk módján bővítenénk a hazai szerzők publikációs lehetőségeit.”

Idén tehát ötödször írjuk ki a GABO SFF novellapályázatát, amelyre fantasy, science fiction, horror és weird novellákat várunk. A kiadó szerkesztői által legjobbnak ítélt művek 2022 őszén fognak megjelenni.

Az elbírálás az előző évekhez hasonlóan anonim, vagyis nem a szerkesztői e-mailcímre kérjük a pályamunkákat, hanem az info@gabo.hu címre. Kollégánk, aki nem vesz részt az értékelésben, nyilvántartást vezet a pályázók adatairól, és az elbírálást végző szerkesztőknek már csak a névtelen novellákat fogja továbbküldeni.

Amennyiben a pályázat elbírálásakor a szerkesztők nem találnak elég novellát, hogy megtöltsenek egy kötetet, utólag pályázaton kívül íródott műveket is beleválogatnak az antológiába.

Ami pedig a kritériumainkat illeti, azok változatlanok, ezért idézünk a 2018-as pályázat utáni blogbejegyzésünkéből:

„Mi nem divatnovellákat keresünk, nem kell igazodni trendekhez,

nem érdekel minket a jól ismert régi. Olyan fantasztikus novellákat szeretnénk látni, amelyeket nem tudna más megírni, csak az adott szerző, az ő saját, egyéni látásmódjával és érzékenységgel, amelyek épp emiatt újak és különlegesek.”

Határidő: 2022. június 14. éjfélig

Terjedelmi korlát: 10 000 - 40 000 leütés

Honorárium: megjelenés esetén bruttó 30 000 Ft

Megjelenés: várhatóan 2022 őszén

Formai követelmények: A novellákat RTF vagy DOC formátumban várjuk, a fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét. A fájlban szintén fel kell tüntetni a szerző nevét és elérhetőségét. A szöveg legyen sorkizárt, a sortávolság szimpla vagy másfeles, kiemelésre bold vagy kurzív használható, hacsak a novella nem tartalmaz rendhagyó formai megoldásokat.

Beküldés: elektronikusan az info@gabo.hu címre, az e-mail tárgymezőjébe kerüljön bele a „pályázat” szó, pl. Tárgy: PÁLYÁZAT: Gipsz Jakab: Novella címe. A kísérőlevélben a könnyebb adminisztráció érdekében szerepeljen a pályázó neve, emailcíme és a novella címe.

Tematikai megkötés: science fiction, fantasy, horror, weird

Kikötések: Magyar nyelven sem nyomtatott, sem online formában nem publikált, eredeti, fennálló franchise-hoz nem köthető műveket várunk, amelyekkel máshol sem találkozhattunk korábban (tehát nem kaptunk korábban kéziratot és nem szerepelt a Fantasztikus kéziratok éjszakáján). Egy szerző egy pályaművet küldhet be.

Friss, eredeti, tartalmas novellákat várunk. Ugyan bármilyen témát szívesen látunk a fantasztikum területén belül, van néhány történettípus és -elem, amelyiknél már nehéz újat mondani. Javasoljuk, hogy a pályázók olvassák el a 2018-as kiírás tartalmi megkötéseit, és a novellapályázat tanulságait 2018-ban valamint 2019-ben.

További támpontok, milyen novellákat keresünk:

[Az év magyar science fiction és fantasztnovellái 2018](#)

[Az év magyar science fiction és fantasztnovellái 2019](#)

[Az év magyar science fiction és fantasztnovellái 2020](#)

[Az év magyar science fiction és fantasztnovellái 2021](#)

és

[Az év legjobb science fiction és fantasztnovellái 2016](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasztnovellái 2017](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasztnovellái 2018](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasztnovellái 2019](#)

[Az év legjobb science fiction novellái 2020](#)

Kleinheincz Csilla és Roboz Gábor szerkesztők

Forrás: gabosff.blog.hu/2022/04/21/az_ev_magyar_science_fiction_es_fantasztnovellai_2022_palyazat

Kedveled a sci-fi-t, a szokványostól eltérő fantasztikumot?

Akkor a figyelmedbe ajánljuk pályázati művekből összeállított ingyenes antológiáinkat!

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Hatred II., avagy a cirkusz folytatódik

Tavaly szeptemberben számoltunk be arról, hogy megjelent a Bacsza Zsófia – Baráth Zoltán írópáros Hatred c. kötete. Azért is voltunk rá kíváncsiak, és örültünk a ténynek, mert mindketten a lidércfényes alkotók közé tartoznak. Már csak ezért is igyekeztünk őket támogatni a lehetőségeinkhez képest, akár csak most. Nemrégiben megjelent ugyanis a regény folytatása, mely nemes egyszerűséggel a Hatred II. címet kapta.

A történet ebben a második kötetben pontosan ott folytatódik, ahol az elsőben abba maradt. Blake Harlekin öngyilkossága jelentősen felkavarja a cirkuszi klánok már egyébként is zűrös mindennapjait. A regény első felében a közvetlen és közvetett következményeket ismerhetjük meg, nem túl sokat előremenve az időben. A második felére azonban ugrunk tizenkét évet, de több visszaemlékezés formájában is értesülhetünk róla, mi történt ez idő alatt.

A történet fő vonalában Raven, a vámpírnő, és a hozzá köthető személyek állnak. Legalábbis szerintem ők azok, akik meghatározzák a cselekményt, időnként szürke eminenciásként a háttérből irányítva az események menetét. Lehull a lepel a Zsákosról is, aki bizony jelentős bonyodalmakat okoz.

Jól érzékelhetően megváltoznak az erőviszonyok a klánok között. Az első kötetben megjelenő fontos szereplők ugyan itt is felbukkannak, de jól érezhetően már nem olyan lényegesek. Ez nyilván nem azért van, mert az írók rájuk felejtettek, sőt! A fókusz a bekövetkező események miatt nem esik már rájuk. Ulther, Sissy, Monroe, Lucky, Spencer, Elia és egy új szereplő, Haylie válnak leginkább a történet elszennvedőivé.

Az első részhez képest ez a kötet jelentősen lassabb, és talán nem is történik benne annyi esemény. Tulajdonképp két fő szál van, amire a cselekmények rácsatlakoznak. Ebből kifolyólag jobban érthető, észben tartható, mivel mi történik éppen. Jobban megismerjük a szereplőket, a hátterüket, a motivációikat, miáltal közelebb kerülhetünk hozzájuk, vagy épp távolabb kerülhetünk tőlük. Hisz itt is előfordulnak olyan cselekedetek, amelyek bizony visszatetszést, vagy akár viszolygást is kiválthatnak az olvasóból. Ám ez a második rész sem mentes a meglepő fordulatoktól. Nem csak a ki kicsoda valójában kérdésre kapunk választ, de bizony váratlan dolgok is történnek.

Már az első kötet elolvasása után is volt egy halvány érzésem, de ez csak most kristályosodott ki, a második elolvasása közben. Ha metasztint szemléljük a könyveket (régibbi kifejezéssel élve olvasunk a sorok között), akkor talán azt vehetjük észre, hogy Lucky karakterével az írók egy fontos dologra mutatnak rá:

a világban mindenki csak sodródik, nincs hatásunk arra, mi történik velünk; ha tudunk, alkalmazkodunk, ha nem, kívülállókká válunk. Persze lehet, hogy ez csak egy általam gyártott elmélet.

Annak ellenére, hogy a történet lassabb, és a kötet is vaskosabb, mint az első rész, mégsem veszített a lendületéből. Az események szorosan követik egymást, időnként párhuzamosan futnak, és összeérnek egy adott pillanatban. A tervek, ellentérek, kémek, lebukott kémek, a jól adagolt információk, bebeszúrt akciójelene-

tek izgalmassá, érdekessé teszik. Időnként bizony az érzelmi hullámvasútra is felülünk: hol felháborodunk azon, hogy lehet ilyet csinálni, hol elmosolyodunk egy-egy szereplő naivitásán, hol pedig azon izgunk, ne történjék baj, vagy akár még nagyobb baj.

A nyelvezete, a fogalmazás természetesen hasonló az első kötethez, hiszen ugyanazok írták, ám valahogy mégis finomodott, mondhatni talán kicsit irodalmiasodott a szöveg. Kevesebb lett benne az a fajta tartalom, ami visszatetszést kelthet az olvasóban. Ugyan én magam fedeztem fel benne furcsa mondatokat, no de hát a való életben is hallunk, olvasunk igen sok furcsaságot; ez az élő nyelv varázsa, meg az, hogy az emberek különbözőek, másképp fogalmazzák meg a mondanivalójukat.

Összességében ez a kötet is érdekes, fordulatos, és akiknek tetszett az első rész, azoknak ez a második kötelező darab.

Számos titokra derül ugyanis fény, amelyek az első részben homályban maradtak. És bár más a világ, amiben a történet játszódik, mint a miénk, de mégis fedezhetünk fel benne párhuzamokat, mélyebb értelmet, magvasabb gondolatokat. Továbbra is furcsa ez a regénybeli világ? Igen, az. Továbbra is különös lények népesítik be, akik szokatlan dolgokat csinálnak? Igen. De éppen ezért jó. Ez a regény kiszakíthat bennünket a szürke valóságunkból, annak ellenére, hogy ez nem egy vidám, „hepiendes” történet. Komor, sötét események szemtanúi lehetünk, ám valamilyenre helyrekerülnek a dolgok a történet végére. Ha teljes megnyugvást nem is hoz, de szép, ideiglenes lezárást kapunk. Kíváncsian várom a harmadik, elvileg befejező részt.

[A könyv itt vásárolható meg.](#)

Pár héten belül az elő kötet is újra kapható lesz az Underground Boltban.

Weboldal: <https://bacszaart.hu/>

Facebook: <https://www.facebook.com/bacsakonyvek>

Kapitány

Stian Skald: A lelkek kútja

Nemrég néhány napot itthon töltöttem szabadságon, így végre volt időm egyik kedvenc témámmal, a fantasyval is foglalkozni. Így más művek olvasgatása mellett sorra került Stian Skald: A lelkek kútja című könyve is.

A Lelkek kútja egy több kötetből álló sorozat második része, az első részről, melynek címe „Az elveszett Aranyváros keresése”, régebben már írtam egy rövid ismertetőt.

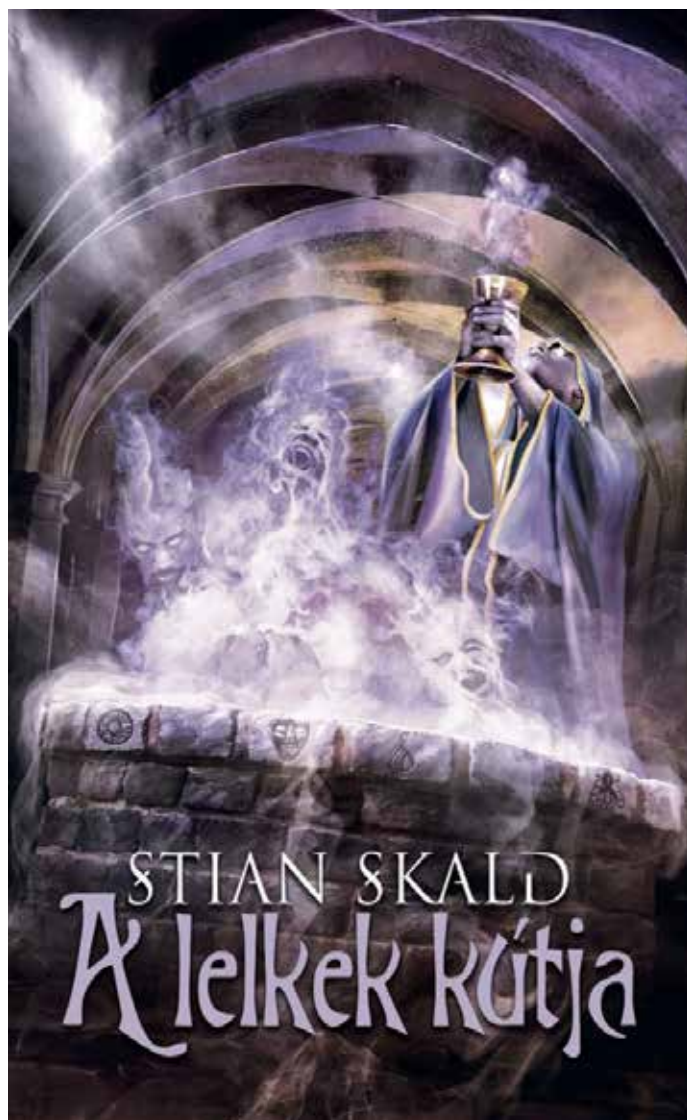
A második kötet is az Underground Kiadónál jelent meg, 2020-ban. A hátoldalon olvasható szöveg szerint:

Fortélyos Maugis és társai a mágikus kapun átkelve egy idegen földrészen találják magukat. Ez Zengoraz, a hét sziget világa, mely mintha csupán kifordított mása lenne otthonuknak. Dacolva a rájuk törő veszedelmekkel, a csapat akaratlanul is belekeveredik a szigetlakók közt dúló különös háborúba.

Maugis hamarosan ráébred, hogy az Aranyváros utáni kutatásuk immár többről szól egyszerű kincs vadászatnál, és döntéseik két világ sorsára lehetnek kihatással. De mit is tehetne egy varázslótanonc, aki még nem teljesen ura saját hatalmának?

Az előző rész végén a történet szereplői átléptek egy mágikus kapun, melyen keresztül egy másik világba, Zengorazba jutottak. Ebben a kötetben megtudhatjuk, hogy mi található a kapun túl... Hőseink trogloditákkal, egy gyanúsán viselkedő gnómmal és nem éppen bizalomgerjesztő háziszörnyetegével, meg mindenféle egyéb szörnyekkel futnak össze, míg jó pár kellemetlen kaland után eljutnak egy földmélyi városba, ahol nem fogadják őket valami kitörő lelkesedéssel. Ha szeretnétek megtudni, hogy mi történt Maugissal és társaival, olvassátok el a könyvet, ami most sem ér véget: a 169. oldalon egy újabb mágikus kapu-jelennel megszakad a történet, nyitva hagyva a folytatás lehetőségét.

Összegzésül: ajánlom Stian Skald második könyvét is a fantasyt kedvelő olvasóknak. Klasszikus kard és boszorkányság: pont az, ami az én személyes kedvencem. Annyit azért megjegyeznék – némi építő kritikai éllel –, hogy szerintem sok olyan jó ötlet található a könyvben, amely megért volna egy bővebb

kifejtést. Igaz, így jóval nagyobb lett volna a terjedelem, de azt is szívesen elolvastam volna.

Remélem, hogy lesz még további folytatás, amelyben majd megtudhatjuk, hogy hogyan folytatódik Maugis története. Az író Facebook oldalán már mások is követelték a folytatást, és ígéretet kaptunk, hogy hamarosan jön a következő rész. Úgy legyen :-)

[Stian Skald írói oldala a Facebookon:](#)

[A könyv oldala az Underground Kiadó honlapján:](#)

További érdekes fantasy, sci-fi és horror könyvajánlóinkat keresd a <http://www.fantasybooks.hu> oldalunkon!

Erdős Sándor

Egy kis séta

– Apa, mondd, ha megjelenne most egy tündérke és lehetne választani, mivé varázsoljon, mi lennél? – kérdezte tőlem csillogó szemű fiam, mikor napi megszokott sétánkat tettük a közeli erdőben.

Szerettem én is és a fiam is ezeket a kis kirándulásokat. Sokat beszélgettünk a látnivalókról és arról a csak fiam képzeletében élő mesevilágról, ami őt körbevette. Sajnos mi felnőttek már elfelejtettük azt, hogy milyen érdekes lehet minden kis apróság a képzeletünk segítségével.

Fogtam a kis kezét és elrévedtem a múltamban. Eszembe jutott édesapám, akit a politikai meggyőződése miatt meghurcoltak, megnyomorítottak és tönkretettek. Eszembe jut még olykor megnyugtató szava, simogatása. Eszembe jut anyám is, aki sokkal fiatalabb volt apámnál, és úgy érezte, eltékozolta az életét, mikor az öt gyerekét megszülvé elemelkedtebb korbba lépett. Ezt agresszióval fejezte ki mind a világ, mint felénk. Rengeteget vert és terrorizált minket. Persze csak akkor, ha apánk vagy nagyszüleink nem látták. Tőlük tartott. Nagyanyám, mint tyúkanyó védett minket mindentől és mindenkitől. Néha teherként fogtuk fel ezt a túlzó gondoskodást, de ma már érzem azt a mindent átható szeretetet, ami a lényéből fakadt. Nagypapám a „Nagy háború” veteránja legtöbbször a kertben üldögélt egy fotelban és távolba révedt szemmel bámult. Emlékezett ilyenkor, emlékezett a borzalmakra, amiket átéltek, de nem beszélt róla

sohasem előttünk. Nagyon szerettük, de tartottunk is tőle, mert kemény ember volt. Nem félt semmitől és senkitől, csak nagyanyámtól tartott. Szép házasság volt az övék. Síríg tartó.

Hogy szép gyermekkorom volt-e? Állíthatom, hogy igen. Tartalmas és kellőképpen szabad. Édesapám nyugodt, erős fényű tekintete és halk szava mindig támaszom volt és lesz is, ameddig csak élek.

Visszatértem a jelenbe és élvezettel legeltettem pillantásomat a csodás fényekben játszó erdőben. Minden az élet és halál örökös körforgásáról mesélt, de mindezt oly békével telten, oly szépen, amire csak a természet képes. Elnéztem a szorgos hangyákat az út mellett heverő békátemmel, ahogy hazahordják kis darabokban a halott állatot. Új életet táplálnak vele a bolyban. Minden a megújulásról mesélt. Egy öreg, kidőlt, már korhadó fán pihent meg a tekintetem. Az idős halott nyárfa mellett apró kis facsemeték nyújtogatták törekeny ágait az ég felé. A kidőlt fa még halála után is óvta a jövő nemzedéket a szélről. Korhadt testével táplálta a jövő reménységét. Mint apám emléke engem.

Ránéztem kisfiam kérdő arcára, és megláttam benne azt a bizalmat, amit én is éreztem apám mellett.

– Tudod, fiam, ha jönne egy tündérke, én azt hiszem, fa szeretnék lenni. Egy erős nyárfa. Az szeretnék lenni.

SzaGe

A nagy utazás

Csak egy ugrás az univerzum másik végére. Vajon mi lehet ott? Hideg? Forróság? Sugárzás? Esetleg a nagy sötét semmi a négyzetben? Kérdések, amire keresgéljük a választ a tudományos fantasztikus történetekben, a csillagászati megfigyelésekben és talán a számítógépes játékok világában. Vajon honnan indulunk? Hová tartunk? Idővel képesek leszünk szerkezeteket kreálni, amik messzi-messzi világokba repítenek minket? Féregjáratokat készíteni, portálokat nyitni, vagy fénysebességgel utazni a mélyűr titokzatos feketeségébe? Ki tudja, de ha így lesz, akkor talán megtaláljuk azokat a válaszokat, amik létezésünk értelmét fejtegetik.

Hasonló gondolatok jártak a fejemben, amikor megtaláltam egy csillagközi űrhajó építési dokumentációját az interneten. Részletesen, szakrajzokkal ellátva, magyarázatokkal karöltve illusztrálták, hogy mi szükséges ahhoz, hogy űrutazó legyen egy átlagos emberből. Rögvest nekiláttam beszerezni az űrhajó építéséhez szükséges alapanyagokat. Szerencsém volt, hiszen egyszerű háztartási boltokban, hipermarketekben és műszaki áruházakban is be lehetett szerezni a hozzávaló alkatrészeket. Hónapokon keresztül kalapáltam, hegesztettem, ragasztottam, varrtam, üvegeztem, kárpitoztam, szegeztem, csavaroztam, panelt forrasztottam, barkácsoltam, üzemanyagot kevertem a kert végében. Egy év alatt elkészültem a csillagközi monstrummal, aminek árnyéka a Duna túloldaláig ért. Csodájára járt a rokonságom minden tagja, a szomszédok, a kollégák és persze a jóbarátok. Bár többen csóválták a fejüket tervem hallatára, de eltökélt voltam az univerzum felfedezésével kapcsolatban.

Elérkezett a nagy nap. Augusztus tizenötödikére esett a választásom, mert ekkor volt születésnapom, mégpedig a negyvenedik. Ideális kor egy nagy kaland elkezdéséhez. Az időjárás tiszta és zavartalan volt. Mondhatni a délutáni napsütés beárnyozta a vidéket. A gyermekeim szomorúan integettek, miközben a pilótafülke felé másztam a hatalmas szakfanderemben. Feleségem szomorkás pillantása járt a fejemben, míg becsatoltam magam a pilótaülésbe. Már csak a nagy piros gombot kellett volna megnyomnom, amin a „KILÖVÉS” felirat világított. Kinyújtottam a mutatóujjamat, hogy működésbe hozzam, de történt valami, amire nem számítottam. A pilótafülke ablakából jól láttam, hogy egy magányos gomolyfelhő úszott a sötétkék égbolton, pontosan felettem. A saját arcomat láttam benne, amint lassan formálódott, mialatt rideg tekintetű alakult.

Villám csapott a tantuszba, ami a felismerés perzselő lángjával esett elmém földjére. Egyesével leállítottam az űrhajó rendszereit, levettem a sisakomat, és ledobtam magam mellé a padlóra. Kitekintettem az oldalablakokon, ahol jól láttam Majosháza festői körvonalait, épületeit, szántóföldjeit, csodálatosan zöldellő fáit és az utcán szaladgáló csintalan gyermekeit. Egy pillanatra betekintést nyertem a jövőbe, ahol a jéghideg űr volt az űr, és én egy halandó ember szerepét játszottam, aki olyan útra készült, ahonnan valószínűleg nincs visszatérés. Vajon megéri mindez? Homályba vészett az akaratom. Sok hűhó semmiért, hiszen ez az én otthonom. Mikor lemásztam az űrhajóról, és a családom szemeibe néztem, ismét rádöbentem, hogy itt van a feladat, nem holmi galaktikus messzeségben...

jukebox

Forradalmárok

Csak ketten maradtak a kávéház teraszán. Mikor a napok óta hirdetett tüntetés közeledett, a vendégek zöme már elment. Utcajuk, ahol üldögéltek, párhuzamos volt a felvonuló tüntetők sugárútjával. Csak egymásnak hátat fordító két házsor választotta el a nyugodt utcát a forrongó úttól.

Jól hallották a tüntetés zaját. A bömbölő hangszóróktól remegtek a falak, nem csak a fülük, és a tömeg ütemesen üvöltötte a jelszavakat. Pillanatnyilag békés tömeg.

– Fiatalok, és sok közöttük a lány a hangok után ítélve – jegyezte meg Koltai, kibontva a kávéhoz adott kockacukrot.

– Igen, nagy részük középiskolás. A tanáraikkal tüntetnek az egyetemi reformok ellen – magyarázta Hartman.

– Mert ilyen fiatalon értenek mindent? – Koltai gúnyos mosolya ingerelte barátját.

– A fiatalság nem akadály a jövő félelmének!

– Aggódalomra buzdítják a fiatalokat? – kérdezte Koltai. – Technikai fejlettségük ellenére a mai fiatalság nem intelligensebb, mint az idősebb nemzedék negyven-ötven évvel ezelőtt.

– Mit akar? Féltik a jövőjük és meglehet, hogy forradalom tör ki, hogy megváltozzon a világ – lelkesedett Hartman. Persze mi felnőttek, a Sorbonne egyetemistái voltunk, amikor félbeszakítottuk a kurzust a sztrájkjal, majd az elnyomás ellen tiltakozva barikádokat emeltünk.

– Hatvannyolcra gondol?

– Mi másra? Ez volt a forradalom!

– Ha nem tévedek, maga volt az egyik főkolompos! Az akkori TV adások alapján páratlan nagypofájú szervező.

– Így igaz – mosolyodott el Hartman kiürítve hab nélküli söröspoharát. – Talán emlékszik arra is, hogy kiutasítottak az országból.

– Emlékszem. De őszintén szólva ez az unalom forradalma volt, ismerje be, öregfiú! Olyan hülye jelszavakat ordibáltak, mint „Legyen reális, kérje a lehetetlent”, vagy „A strand a kövek alatt!” Hasonló a hippik jelszávához: „Szeretkezzen, és ne háborúzzon!”

– Jól emlékszem – nevette el magát Hartman. – „A szabadság a bűn, ami magában hord minden bűnt!” Hülyeség, persze. Fiatalságunknak kell megbocsátani. Forradalmi lendületünk volt, ezt kell megérteni. Mint most.

– Kedves barátom, maga nyárspolgárrá változott. Negyven éve képviselő a Bundes parlamentben, majd az európai képviselőházban, többször frankfurti városatya és egy francia párt vezetője, ami végül is a hatalom csúcsaira lendítette. – Hülyének néz, Hartman, de megbocsátom, mert barátok vagyunk. Magával ellentétben én igazán ismerem a forradalmat! Amikor valóban változtatni akarunk az életen... Mikor lényegében akarjuk módosítani, mert elviselhetetlen. Megszabadulni a naphosszat szajkózott hazugságoktól, megszabadulni a reménytelenségtől, egy uniformizált és lefelé nivelláló élet szürkéségétől!

– Októberi forradalmukra gondol?

– Igen – volt Koltai válasza és lehunyta szemeit. – Most látom, újra látom a tömeget. Néhány ezer egyetemistát és nem kiskorú iskolásokat és több tízezer, talán százezer férfit és nőt. Egy ellenállhatatlan emberi hullám hömpölygött a tér felé, ahol Sztálin szobra trónolt. Hasonlított az évtizedekkel későbbi Saddam Hussein szobrához. Tudja. – És Koltai szemeit kinyitva tekintetét barátjára szegezte. – Csodálatosnak tartom, hogy a legjobban gyűlölt és rettegett diktátort mindig karjait népe felé kitérve ábrázolják.

Elhallgatott egy pillanatra a hangszórók ritmikus és idegesítő zajára figyelve.

– Visszatérek erre a történelmi, őszi estére. A tömeg ütemesen ordította: Ki az oroszokkal! Képzeld el a tíz éve szabadságától megfosztott nép érzelmét! Gondolataikat ellenőrizték, eltemetve a hazugságok lavínja alatt. Végre alkalmuk volt hangot adni intim érzelmeiknek. Ez a hűvös, októberi este százezer embert látott a téren tekintetét a hatalmas szoborra szegezve. Teherautókhúzza kötelekkel próbálták alapjáról ledönteni sikertelenül. Majd hegesztők jöttek, és a tömeg a nyakát nyújtva, hipnotizálva nézte, hogyan vágják ketté készülékeikkel a zsarnok lábát a csizma fölött. És mint egy katedrálisban, síri csend borítja a teret, mikor a teherkocsi motorja elszabadul és a roppanásig feszült kötelek ledöntik a hatalmas testet. Lassan hajlott előre a szobor, mintha sajnálná helyét, és földre érve zuhanásától remegett a föld és gondolom, az egész világ. A tömegből a felszabadulás ujjongó kiáltása szakadt fel. Eltűnt a zsarnok, és néhány perccel később, este kilenc felé géppisztolyok kattogását hallottuk. Tűzet nyitott a tüntetők a politikai rendőrség a rádió épülete előtt. Ez volt a forradalom, barátom! A harc nem a CRS-S, hanem kétszázötven orosz páncélos és cinkosai, a politikai rendőrség zászlóaljai ellen.

S miközben egyikük hallgatott és a másik a múltját újra élte, figyelmüket elkerülte, hogy a békés tüntetés megváltozott. A hangszórók ütemesen bömbölt jelszavait egy fékezhetetlen tömeg üvöltése váltotta fel. Kirakatüveg csörömpölését és könnyfakasztó gránátok robbanását hallották.

A közeli utcasarkon csuklyás árnyak tűntek fel baseballütőkkel törve a kirakatokat és a gépkocsi ablakát. Ordítóva ütöttek mindent, amit csak láttak. De az acélisakos rendőrök is ott voltak már. A közelben egy gránát robbant, és a csuklyás, fiatal vagányok széttörtek egy fapadot, és menekülés közben üldözőikhez dobták.

Sietve felálltak, hogy a kávéházban találjanak menedéket. Koltai követte Hartmant, de nem tudta tekintetét levenni az össze-vissza rohángászó álarcos fiatalokról, és abban a pillanatban, amikor átlépte a kávéház küszöbét, egy baseballütővel verték fejbe.

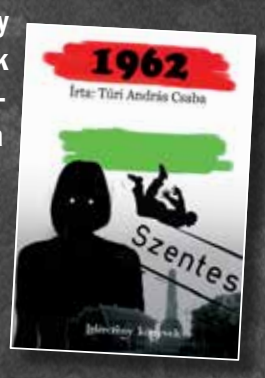
A vagányok és a rendőrök eltűntek, és mögöttük nem maradt más a járdán, csak üvegszilánk, összetört szék és a könnygáz fojtó szaga.

A tűzoltók hordágyra fektették Koltait. Hartman mellette maradt és fölé hajolt, hogy megértse suttogását.

– Forradalmárai, Hartman, a forradalmárai...

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

kosakati

„Boldog csirke” ízű hajnal

„Boldog csirke” ízű hajnal...

Márta egy ideje már csak forgolódott az ágyban. Felkelni még nem volt kedve, de aludni már nem tudott. Nem tudta, hogy mennyit alhatott, de kipihentnek és ébernek érezte magát. Előző este korán lepihent, de még sokáig nézte a tévét az ágyból. A sokadszor ismételt filmek elálmósították, de tartósan mégsem altatták el. Bele-belealudt a filmekbe. Sokszor nem is tudta, hogy egy-egy filmnek mikor látta az elejét, a végét, a közepét, de rutinosan összerakta az egymáshoz nagyon is hasonló történeteket.

Sötét éjszaka van, messze még a reggel... – gondolta. Végre rászánta magát, hogy megnézzze, hány óra is van. A szokásos automatikus mozdulattal nyomott egyet az ágya melletti asztalán lévő mobilján.

Négy óra tizenkilenc perc – állapította meg.

Kiment a mosdóba, ivott egy kávé, felöltözött, kiengedte a kutyát a kertbe, aztán leült a számítógép elé. A tévét is bekapcsolta, hogy a háttérben hadd fusson a hírműsor. Elolvasott néhány e-mailt, megnézte az időjárás előrejelzést, a közösségi oldalon lájkolgatta az ismerősök jobban sikerült fotóit, aztán belépett a Netbankba, hogy átutaljon egy esedékes számlát. Mivel a belépési kódja a kiskutya neve volt, eszébe jutott, hogy beengedje kis kedvencét a kertből. A kiskutya boldogan berohant, felugrott a kanapéra és összekuporodott a kedvenc plédjén. Márta visszaült a géphez. Már éppen az utaláshoz szükséges adatokat akarta bezongorázni, amikor elkerelkedett a szeme, keze megállt a billentyűzet fölött, a levegőben.

A számlája üres volt. Nem volt rajta egy fillér sem...

– Ez nem lehet! – kiáltott fel.

Kora hajnalban még telefonálni sem tudok a bankba, ilyenkor nem találok még ott senkit – tűnődött. Nyolc előtt reménytelen... Hány óra is lehet?

A számítógép szerint öt óra tizenkét perc volt, a tévéképernyő alsó sarkában viszont öt óra huszonnyolc perc.

– Mi van itt ma? – háborgott.

Rányomott a mobiljára, hogy az majd eldönti a kérdést. A mobil viszont nem mutatott semmit. Se pontos időt, se térerőt, se töltöttséget, csak az üres kijelző világított. Aztán minden elsötétült és elhallgatott. Márta kétségbeesetten ült a süket sötétségben, mobilja pislákoló fényébe kapaszkodva.

November végén az nem csoda, ha öt óra tizenkét, vagy huszonnyolc perckor sötét van, de ez nem a novemberi hajnal sötétsége.

Az addig békésen szundikáló kiskutya ijedt nyüszítésbe kezdett. Márta magához ölelte az apró kutyát és mobilja fényénél elbotorkált a villanykapcsolóig, de nem is igazán lepődött meg, mikor nem sikerült felkapcsolnia a világítást.

– Áramszünet... – sóhajtott. – Remélem, nem tart sokáig – próbálta nyugtatgatni magát.

Kinézett az ablakon, de ameddig ellátott, mindenhol csak a sötétség. Se utcai világítás, se az ablakok fényei. Semmi, csak a sötétség. Kiment a teraszra, hogy legalább a csillagok fényét lássa, de az eget sűrű felhőzet takarta. Autók sem jártak a közeli úton, csak a fák suhogtak a szélben. Fázott, visszament a házba,

ott még meleg volt, villany híján ugyan a fűtés is leállt, de a falak még nem hűltek le. Szívesen ivott volna még egy kávé, de arról hamar letett, hiszen villanyos kávéfőzője volt.

Akkor talán egy teát... – gondolta. De a teáról is le kellett mondania, mivel a gáztűzhely sem működött és víz sem folyt a csapból.

– Ki van kapcsolva az egész kóceráj? – döbrent meg. – Persze, elég a villanyt kikapcsolni, hogy semmi más se működjön... A víz és a gázszolgáltatás is villannyal működik. Jó, persze vannak generátoraik, de azoknak a vezérlését is ki lehet lőni.

Márta fejében ezer kérdés kavargott. Ez most egy átmeneti üzemzavar, vagy szándékosan csinálta valaki? Ki tudja ezt megtenni, és minek? Vajon globális a totális leállás, vagy regionális? ...Mondjuk, amíg az ablakból ellátni... Vagy ez a város... Vagy...

Mi ez? Talán egy kísérlet? Talán egy főpróba? De minek a főpróbája? Kinek állhat az érdekében? Talán valami örült hackerrek? Esetleg terroristák? Talán a „zöldek”? A sötétzöld fajtából... Esetleg valami örült szekta, akik meg akarják tisztítani a Földet a kártékony emberiségtől? Akkor viszont ez valami figyelemfelhívás lesz és remélhetőleg nem tart sokáig. Esetleg be akarnak olvasni valami kiáltványt a tévében, hogy visszakapcsolják a villanyt.

Sokat lehet hallani egy globalista összeesküvésről. Egyesek szerint bizonyos körök ötszázmillióra akarják csökkenteni a Föld mostani nyolcmilliárdos lakosságát. De a sokat emlegetett globális pénzügyi elitnek ez a csökkenés nem érdeke, hiszen ha nincs tömeges fogyasztás, nincs hatalmas profit. Nekik ez csak profitkiesés. Amúgy ők remekül átvészelik ezt az időt a generátoraikkal, napelemeikkel, felhalmozott tartalékaikkal az erődszerű házaikban. Nekik csak zsebileg kellemetlen egy kicsit.

Vagy ez a sokat emlegetett harmadik világháború lenne? Egy teljesen újfajta háború... Így kezdődik?

Ha lekapcsolják a villanyt, megszűnik az információáramlás, a közüzemi szolgáltatások, a tömegközlekedés, a termelés, a kereskedelem, minden, minden... Dől minden, mint a dominó...

Ha van napelemed és élelmiszer-tartalékod, esetleg tudsz esővizet gyűjteni, kicsit tovább húzod, de nem sokkal. Ha van autód, próbálkozhatsz meneküléssel, de csak addig jutsz, amíg el nem fogy a benzined. Nem jutsz üzemanyaghoz se a kocsidhoz, se a generátorodhoz, mert a benzinkutak is villannyal működnek.

Ezzel a totális leállással megbénítanak egy területet.

Megvárják, amíg a lakosság szépen éhen hal, vagy leöldösi egymást, aztán visszakapcsolják a villanyt és birtokba veszik mindazt, amit évszázadok alatt építettünk magunknak.

Aztán eszébe jutottak mindenféle katasztrófafilmek, amikben a valamilyen csapás után még hetekig, évekig vegetáltak a túlélők. Ezek a történetek persze mind csak mesék. Mesék, amik sok mindenről szóltak, épp csak a valóságról nem.

Akaratlanul is elkezdte felmérni a lehetőségeket. Ha ez tartósan így marad, akkor a teljesen kiszolgáltatott városi lakosság napokon belül elpusztul. Kifosztják majd az üzleteket, de miután rájönnek, hogy se főzni, se melegedni nem tudnak, elindulnak majd a falvak felé. Messzire nem jutnak, csak addig, ameddig a benzinjük tart. Aztán az elszántabbak gyalognak tovább.

Akiknek van kihez mennie egy közeli faluban, azt talán befogadják, akinek nincs rokona, ismerőse, az majd erőszakosan betelepszik valahová, ahol talál élelmiszeranyagot, vizet, tüzfát, kályhát. A rablás és a gyilkosság mindennapos lesz. De bármilyen szorgalmasan gyilkolásszák is egymást egy falat ételért, előbb-utóbb minden tartalék elfogy. Mivel megszűnne a termelés, a kereskedelem, a készletek felélése után egyre kevesebben lennének a túlélők.

Márta önkéntelenül felmérte a saját esélyeit. A csapból ugyan nem folyik a víz, de esővizet tud felfogni. Amíg lesz eső, szomjan halni legalább nem fog. Talán a fűtés is megoldható. A gázkazán ugyan gáz és áram híján nem működik, de fával be tud gyújtani a régi, használaton kívüli kandallóba. Sajnos a tüzelője legfeljebb napokra elegendő, legfeljebb egy-két hétre.

Az élelmiszerral viszont gond lesz. Soha sem halmozott fel nagyobb készleteket, szeretett friss dolgokat venni. A romlandó tej, hús, tojást hamar el kell fogyasztani a hűtőből, amíg még ehető. Odakint hideg van ugyan, de nem érdemes a házán kívül tárolni semmit sem, mert a madarak és egerek rájárnának. Van valamennyi lisztje, cukra, zsírja, babja, krumplija, tésztaja, pár üveg lekvárja... Ha jól beosztja, talán egy-két hétre is elég.

Ha sikerül a régi kandallót begyújtania, azon még főzhet is. Ha nem boldogul a kandallóval, akkor akár tábortűzet is rakhat a kertben... De ez életveszélyes ötlet, hiszen a füstre, az ételszagra megjelenének az éhes szomszédok. Szóval tovább húzom, mint a panellakók, de hamarabb kifogyok mindenből, mint a falusiak.

Szép kilátások...

Eszébe jutott néhány hihetetlen elmélet, amik most valahogy egészen hihetőnek, sőt logikusnak tűntek.

Miután kizárta a globalista összeesküvést, az őrült hackereket és szektákat, a sötétzöldeket, maradt a „ketrecelmélet”. A „ketrec” elmélet szerint a Föld egy tenyésztő-telep, ahol haszonállatokat szaporítanak étkezési célokra. Valami idegenek jószágokat telepítettek a Földre, és amikor már elég nagy az állomány, akkor jön a lehalasztás, a betakarítás...

Talán a dínók voltak az első szüret, most meg mi emlősök következünk, talán már nem is először. A totális leállítás jó eszköz arra, hogy az állományt megbénítsák, és könnyedén összeszedjék addig, amíg még friss. Még a világjárvány is hirtelen értelmet nyer. Begyűjtés előtt selejtezik az állományt. Ha viszont igaz a „ketrecelmélet”, akkor nem lesz itt semmi éhenhalás, meg gyilkolászás, menekülés, vergődés, hanem még addig összeszednek minket, amíg frissek és egészségesek vagyunk.

– Szóval kellőképpen lesokkolva, de még frissen és üdén kelünk nekik – nevetett fel Márta keserűen.

Így ér véget egy gombnyomással a sok ezer éves fejlődés, küszködés, a harc a semmiért... Mártát szíven ütötte az a gondolat, hogy egész csodálatos világunk, a művészet, a tudomány vívmányai, a felépített civilizáció kényelme mind csak a „megfelelő tartási körülmények” érdekében valósult meg. Összefacsarodott a szíve, ha az emberekre gondolt, akik abban a hitben élnek, hogy szép jövő előtt állnak, hogy előttük az élet. Nem magát sajnálta, hanem azokat, akiknek most már nincs lehetőségük végigélni egy olyan színes és értékes életet, ami neki megadatott. És mindez csak azért, mert valakik valahol éhesek...

Márta azon morfondírozott, hogy a begyűjtés hogyan fog megtörténni és mikor... Talán elkábítanak majd, vagy élve

harapják le a fejünket? Lefagyasztva, vagy konzervdobozban utazunk majd a csillagok közé? Talán hagynak majd túlélőket olyan helyeken, ahol nem gazdaságos összeszedni a zsákmányt. A túlélők, miután kiheverik a sokkot, talán újra kezdenek mindent. Először felélik civilizációnk romjait, egy darabig talán próbálják megőrizni a tudást, de a pusztaság túlélésért folytatott harcban hamar elfelejtik még az írást, olvasást is. Sötét évszázadok után talán újra felfedezik, feltalálják az egyszer már birtokolt dolgokat. Mesélnek majd Atlantiszról és a meséiket hiszik is, meg nem is.

– Vajon téged is megesznek, vagy csak emberhúsrá fáj a foguk? – ölelte magához a kicsi kutyát.

Megpróbálta elképzelni, hogy hogyan nézhetnek ki azok az éhes szörnyetegek, akik majd véget vetnek az emberi életnek. Igyekezett minél több undorító részletet elképzelni, hogy minél jobban tudja gyűlölni őket. Képeletében mindenféle nyálkás, szúrós, bűzös kocsonya-csápok tekergőztek. Már a nyakán érezte az idegen szörnyek karmait, amikor hirtelen felcsipogott és villogni kezdett a kezében görcsösen szorongatott mobil. Ijedtében majdnem eldobta. A kiskutya is ijedten ugrott le az öléből és össze-vissza kezdett rohangálni. Minden egyszerre kezdett villogni és csipogni.

– Visszakapcsolta valaki a világot... – tért magához Márta az egész lényét betöltő apátiából.

Hét óra nulla perc – mutatta a kijelző.

A tévé képernyőjén újra futott a hírműsor, a számítógép monitorja is kivilágosodott. Lassan, de betöltődött a netes keresőoldal.

Márta először a híreket böngészte, de nyomát sem találta a hajnali áramszünetnek, a totális leállásnak. A közösségi oldalon sem talált semmit. Egy hirtelen ötlettel kiírt egy kérdést a saját idővonalára: „Nálatok is volt áramszünet?”

A poszt szinte azonnal eltűnt. Megpróbálta újra, meg újra, meg újra, de a valahányadik kísérletnél már be sem tudta írni a kérdést, a lap összeomlott.

– Szóval meg sem történt...

Ránézett a Netbankra is. Az oldal kicsit lassan, de betöltődött. Lassan jött az SMS kód is, de csak megnyílt végre a számla. Mártának elkerekedett a szeme, amikor ránézett a pár órával ezelőtt teljesen üres számlájára. Az egyenlege mintha egy nullával kövérebb lenne... Tízszer annyi pénz volt a számláján, mint amennyinek lennie kellett volna. Valahogy mégsem tudott örülni a potyapénznek. Rosszul érezte magát.

– Jó lenne tudni, hogy mindenkinél alkalmazták-e ezt a trükköt, vagy csak nálam volt ilyen kedvező hiba... Ha mindenkinél, akkor ez szándékos fizetőképes keresletnövelés... Ha csak nálam, akkor azt jelenti, hogy fogjam be... Persze, ezt sem fogom megtudni... Hiába élünk az információk tengerében, ha soha sem biztos, hogy mi igaz és mi nem. Persze mindenki tudja, hogy a médiát manipulálják és a manipuláció legdurvább, legaljasabb eszköze a hallgatás.

Szeretett volna, de nem tudott hinni abban, hogy elmúlt az üzemzavar, hogy vége a veszélynek. Gyanús volt az a csend, ami körülvette a történeteket.

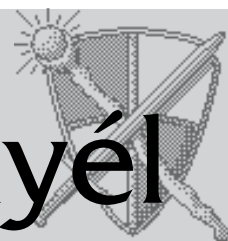
Kaptunk egy kis haladéket, de nem tudhatjuk, hogy mennyit. Talán megvárják, hogy a mostani nyolcmilliárdos állomány elérje a bolygó eltartó képességének a határát, ami nem tudjuk, mennyi is pontosan.

Ha egyszer megtörtént, megtörténhet bármikor, máskor is és annak már nem lesz vége. Ez most csak egy főpróba lehetett, és nem tudhatjuk, mikor történik meg igazán és véglegesen – gondolta.

– Vágás előtt fel kell hizlalni a jószágot... A „boldog csirkének” jobb íze van... – nevette el magát keserűen.

Kharex

Becsület és partvisnyél

Ser Reginald a felkelő nap első sugaránál tudta meg, hogy sárkánya kegyetlenül másnapos, és épp azt tervezi, hogy idő előtt hazamegy. Mondjuk, nem az egész teste, csak a közepe, de a lovag így is komor ábrázattal, fogát csikorgatva hallgatta a hírt. Elvégre a jelmez alá hárman kellettek, és ha a három főből akár csak egy is kidőlt, az egész vacak használhatatlanná vált. Márpedig ha nincs sárkány, akkor az epikus befejezésnek is lőttek.

Pedig ser Reginald, avagy polgári nevén Arató Bence, mindent beleadott élete első LARP-jának megrendezésébe, de úgy tűnt, hogy rajta kívülálló okok miatt mégse tudja véghezvinni azt a monumentális finálét, amire már jó egy hónapja készült. Mindent eltervezett, mindent elintézett, és szinte már látta magát, ahogy kovácsnál csináltatott lemezevértjében szembenéz a sárkánnyal és megmenti mindenki életét a bálon. Aztán jött a hír a másnaposságról, és kegyetlen brutalitással szétverte minden ilyesfajta álmát.

– Most akkor hogy legyen a dolog, Bence? – kérdezte tőle hűségese fegyverhordozója, Rufus, aki a katasztrofális hírt is hozta. – Béla azt mondja, ha jobban lesz, visszajön a bálra, de én nem hiszem, hogy ez meg fog történni. Eléggé falféher a csávó meg minden.

– Ser Reginald – válaszolt vészterhes hangon a lovag. – A nevem ser Reginald, nem pedig Bence.

– Oké, persze, elnézésért érte – forgatta a szemét Rufus. – Szóval, ser Reginald, mi legyen akkor a fináléval? Kerítsek egy beugrót a sárkány közepére?

A lovag azt hitte, rosszul hall. Először még le akarta üvöltöni fegyverhordozója fejét, amiért ilyen hatalmas baromsággal hozakodott elő, de végül csak lemondóan sóhajtott. Elvégre időtákkal volt körülveve. Vállalhatatlan, komolytalan játékosokat látott mindenhol, akik ráadásul folyton kiestek a szerepükből. Mégis mit várhatna egy ilyentől, ha nem hajmeresztően ostoba, kivitelezhetetlen ötleteket? Hiszen a sárkánnyal profi koreográfiát kell majd előadni a bálon. Azt nem tudja holmi beugró ember egy nap alatt megtanulni.

– Hányan maradtak a lovagrendben?

– Csak két ember rajtad és rajtam kívül – válaszolt némi gondolkodás után Rufus. – Tudod, a többiek mind hazaküldted, mert meghaltak a karaktereik. De ha gondold, megpróbálhatom visszahívni őket. A mobilom ott van a sátramban, csak rájuk kell csörögnöm, és már jönnek is.

– Parancsolsz?

– Most meg mi a baj?

– Az előbb tisztán hallottam, hogy mindenféle „mobilról” beszélsz, Rufus. Mi az? Valami démoni erekye talán, amit a lép sötét mestere készűl bevetni ellenünk?

Bár nem volt egyszerű dolga, ser Reginald megfogadta, hogy megmutatja ezeknek a senkiházi amatőröknek, hogyan kell komolyan, tiszteletreméltóan játszani. Történjék bármi, ő aztán nem esik ki a szerepéből! Olyat csak a lúzerek csinálnak.

– Nézd, Bence, rohadtul nem könnyít meg a dolgunkat. – Rufus szemlátomást nem vette a lapot, és továbbra is civilként beszélt, mint eddig. – Még megoldható a helyzet, nem kell aggódni a finálé miatt. Peti itt lakik a szomszéd faluban, ő például legkésőbb délre már tuti itt tudna lenni. Majd megtanulja Imitől, nagyjából hogyan mozgassa a sárkányt, és akkor minden jó lesz.

– A holtak márpedig ne kelljenek ki a sírjukból! – replikázott a lovag, majd előrántotta csodaszépen kidolgozott, méregdrága műanyagból készített pallosát, amit Amerikában gyártottak külön az ő egyedi igényei alapján. – Te viszont, Rufus, egyre gyanúsabb vagy nekem! Istentelen szavakat veszel az ajkadra, utána pedig gonosz mágiát ajánlasz nekem? Kezdem azt hinni, hogy a káosz eluralta tőled az elméd...

– Így nem jutunk sehová – sóhajtott frusztráltan az egyre kevésbé hűségese fegyverhordozó. – Ember, tedd már meg magadnak azt a szívességet, hogy nem vágod ilyen látványosan haza a saját rendezésed! De jó, akkor offoljuk a sárkányt, nincs hozzá elég ember, mert gondolom, te még csak véletlen sem akarsz beöltözni. De mi lenne, ha egy démon használnánk helyette? Azt Imi akár egyedül is el tudja játszani, ha kidőlné még valaki.

– Démonná alakuló sárkány? Fekete mágia? ERETNEK!

Ser Reginald az utolsó szót már üvöltötte, közben pedig súlyos léptekkel megindult előre, hogy minél előbb a töltőre küldhesse egykori fegyverhordozóját, de Rufus megelőzte. A kis patkány azonban nem kardot rántott, hanem letépte magáról a silány minőségű bőrzekéjét, felfedve hóféher, beesett mellkasát.

– Tudod mit, Bence? – ordította közvetlen közléről a másik arcába. – Kiszálltam! Szervezd meg azt a tetves finálédát egyedül, bár kötve hiszem, hogy képes vagy rá!

Ser Reginald némán nézte, ahogy egykori fegyverhordozója dühösen elcsörtet a főút irányába. Bár csak egyetlen amatőr távozott a sok közül, a LARP színvonala máris rohamosan emelkedni kezdett, ezt még az erdő kellős közepén is tisztán lehetett érezni.

A lovag elégedetten elmosolyodott, majd elindult a lép irányába, legfőbb ellensége házához. Volt egy terve a finálé megmenetésére, és eltökélte magát, hogy kerül, amibe kerül, végre is fogja hajtani azt.

* * * * *

A lép kezdetét sárga szalag jelezte, rajta egy kis cetlivel, ami készségesen tájékoztattott mindenkit, hogy a mérgező levegő miatt percenként két sebzést szenved el, hacsak nincs megtisztító aurája. Ser Reginaldnak természetesen volt ilyenje, így magabiztosan, felszegett fejjel lépett át a szalagon, hogy szembenézzen egyik legféltettebb ellenfelével.

Khrevax, a lép mestere, az előtörténete szerint egykor jóravalló, jámbor gyógyítóként élte az életét, ám földesura egy napon megpróbálta rávenni, hogy mérgezze meg haszontalan elsőszülött fiát. Mikor ő erre nemet mondott, a nemes egyszerűen a lépba zavartatta az embereivel, ahol fogékony elméjét megfertőzte a több évezredes ködben gomolygó gonosz. A jámbor szolgából így lett minden idők egyik legnagyobb feketemágusa, kimeríthetetlen manatartalékkal és hetvenöt százalékos valószínűséggel kritikus sebzést okozó alaptámadásokkal.

Ser Reginald akaratlanul is megborzongott, mikor feltűntek a fákon a papírmásé koponyák, amik a mester tanyájának bejáratát jelezték. A gallyakból összehordott kunyhóból halk, baljóslatú kacarászás szűrődött ki, így a lovag tudta, hogy Khrevax odabent van. Vett hát egy mély levegőt, két kézre fogta remekbe szabott pallosát és belépett.

A kunyhóban mindössze egy asztalka kapott helyet, tömve különböző italokat és varázslatokat helyettesítő cetlikkel, valamint akadt itt egy rozoga szék is, amin ott üldögélt a mester maga. Ser Reginald csak látásból ismerte a fickót, de azt így is tudta, hogy ezúttal nem egy komolytalan amatőrrel, hanem egy vérprofival áll szemben. Khrevax szakadt, fekete köpenye már majdnem olyan hiteles volt, mint az ő páncélja, mikor pedig a mágus felnézett, szemében ott lobogott a düh és az örület lángja.

– Mit keresel itt, kutya? – csattant a hangja, és már nyúlt is az asztalon heverő egyik cetli felé. – Tán meguntad nyomorúságos életed?

– Nyugalom! – üvöltött vissza ser Reginald. – Békés szándékkal jöttem.

– Nocsak. Valóban? – A mester nem aktiválta végül a varázslatot, de le se tette a cetlit, hogy kéznél legyen, ha mégis használnia kell. – Miért jöttél hát, ha nem azért, hogy saját végzetedbe rohanj?

– A sárkányról lenne szó. Fülembe jutott, hogy mégse fog megjelenni a ma esti bálon, így csapdába se tudom majd csalni.

– És ez engem hol hat meg? – vigyorodott el gúnyosan a mester. – Biztosíthatlak, minél kevesebb dicsőséget szerzel magadnak, nekem annál jobb.

– És ha megkapod a sárkány fejét? – Ser Reginald pontosan tudta, mi a másik gyengéje, hiszen ő írta az egész LARP történetét. – Ne add az ártatlant, ugyanis tisztában vagyok vele, mennyire kell neked egy ilyen mágikus erekle!

– Talán igen, talán nem. Ki tudja? – A mester vigyora tovább szélesedett. – De mondjuk azt, hogy segítek neked. Miként tervezed elérni, hogy a sárkány megjelenjen a bálon?

– Egy ősi, gyógyító elixírral, mely a Setét Mezsgye legmélyén rejtőzik.

– Tán beteg a sárkány?

– Nem neki kell a gyógyír, hanem az egyik emberemnek.

– Attól tartok, nem értelek. – A mester vigyora lelohadt, látszott rajta, hogy alaposan meglepte a lovag válasza. – Fel akarod gyógyítani egy emberedet, hogy a sárkány eljöjjön a bábra, amit máskülönbben nagy ívben elkerülné. Zavarosan beszélsz, kutya!

– Tudom, de ez az egyetlen elfogadható megoldás. Bíz bennem!

A mester pár pillanatig még csendben mérlegelte a lovag szavait, majd rábólintott a dologra.

– Legyen hát! Várj odakint, amíg memorizálom a legfontosabb varázslataimat, aztán már indulhatunk is.

Ser Reginald elégedett fejfel lépett ki a kunyhóból. Jól tudta, ha ők ketten összefognak, mindent elérhetnek, amit csak akarnak.

* * * * *

Vándorberek az erdő közepén felépített település volt, innen indult többek között a Setét Mezsgyébe vezető út is. Az összes helyszín közül ser Reginald erre volt a legbüszkébb. Hat házikót is felhúztak itt a barátaival, és úgy érezte, a falakat szimbolizáló kifeszített spárgadarabok igazán visszaadták egy vidéki kis falucska hangulatát. Ez a település lett a társasági események központja, az egész LARP szíve, és a lovag örömmel nyugtázta, hogy már gyűlnek is az emberek az esti bábra. Igaz, ruhájukat legjobb esetben is csak középszerűnek lehetett mondani, sőt, az egyik kereskedő odáig ment, hogy farmert viselt, de legalább a szerepükből nem estek ki, minden erejüket megfeszítve próbáltak középkori polgárnak megfelelően beszélni.

Aztán belefutottak a városórségbe. Négy ecsethajú fiatal üldögélt az egyik közeli fa árnyékában, kezük ügyében hosszú botokkal, amiknek a végére alakatlan polifoam golyókat ragasztottak. Ruhájuk nevetségesen festett, lábukon ott figyelt a Nike vagy az Adidas legújabb modellje, ráadásul mind a négyen a mobiljukon lógtak. Mikor a közelükbe értek, felpillantottak, de annyi nem volt bennük, hogy eltegyék azokat a hülyeségeket, pedig látták, hogy egy rendezővel van dolguk.

– Felelőtlen embereknek tűnnek – jegyezte meg a láp mestere, miután már hallótávon kívül tudta a sráckokat. – Igazán nem értem, miért nem akar támadni a sárkány. A védelem gyenge, sok a potenciális áldozat, hol itt a probléma?

– A gond egyéb jellegű, attól tartok – zárta rövidre a témát a lovag, aki nem akarta a LARP egyik kiemelkedő karakterének elárulni, hogy egyedül még a sárkány megjelenését sem lenne képes elintézni. – De meg fogjuk oldani, efelől nincsenek kétségeim.

– Mégis milyen jellegű a probléma? Ha elárulnád, talán könnyebben tudnék segíteni, nem gondolod?

Ser Reginald erre már nem tudott válaszolni. Az igazságot semmiképp nem akarta elmondani a másiknak, egyéb kifogás pedig nem jutott eszébe. Úgy tett, mintha azon gondolkodna, hogy lehetne a legegyszerűbben megfogalmazni a gondokat, hogy nyerjen még egy kis időt, de a hallgatása már így is kezdett kínosnak hatni. A slamasztikából azok húzták ki, akikre a legkevesbé számított: a városőrök.

A négy srác vérszegény csatakiáltással ugrott ki az erdő sűrűjéből, szájalmas lándzsáikat előre szegezve. Azt hitték, náluk van a meglepetés ereje, de a lovag már számított rájuk. Az ilyen semmirekellőknek úgymond kötelessége, hogy örök mellett útonálló is legyenek, akiknek az egész játéka abból áll, hogy magányos utazókat támadnak meg és fosztanak ki.

– Ide a pénzt, tesák! – rikkantotta vidáman a legmagasabb ecsethajú, nyilván ő volt a főnök. – Pakoljatok szépen ki, azt már mehettek is a töltőre.

– Ja – szólalt meg az egyik társa is. – Nektek nagyon kampó van ám, tesák!

Még csak meg sem próbáltak autentikusan beszélni, sőt, egész alakításuk teljesen hiteltelen volt. Ser Reginald komolyan elgondolkozott rajta, hogy egyszerűen semmibe veszi őket, hisz a páncélja a szájalmasan kinéző lándzsáknál sokkal komolyabb fegyvereket is tudott blokkolni, de Khrevax nem hagyta annyiban a dolgot. Baljában már ott is villant az egyik cetlije, amit gondolkodás nélkül a hozzá legközelebb álló banditához vágott.

A cetli félúton a földre hullt, de ettől még ugyanúgy kifejtette a hatását, mintha telibe kapta volna a fickót. A városőrök ennek ellenére nem estek össze holtan, hanem inkább értetlenül bámulták reménybeli áldozataikat. Egyikük sem hajolt le, hogy elolvassa, mi van a papírra írva, sőt, az egyik még előrébb is lépett egy kicsit, és tétován megbökte ser Reginald mellvértjét a fegyverével.

– Ezt nem csinálhatod – közölte vele a lovag olyan hangon, ahogy az idiotákkal szokás beszélni.

– Azt miért nem? – röhögött fel a városőr, és másodjára is szúrt, most már erősebben. – Nem úgy néz ki, mintha hárítani tudnál, tesa!

– Nem kell hárítanom, te ugyanis már halott vagy – sóhajtott ser Reginald. – Nézd meg, mi van a cetlire írva, aztán takarodj a töltőre!

A négy srác tétován körbeállta a cetlit, majd az egyikük fel is vette. Látszott rajta, hogy küszködik az autentikus kézírással és a középkorisan megfogalmazott szöveggel, de végül csak megtalálta a lényegét. Halkan elmotyogta magának, hogy tömeges halálvarázs, aztán felpillantott a lovagra és társára.

– Akkor nekünk most kampó van, tesa?

– Pontosan.

A városőr cífrát káromkodott, majd intett a társainak, és mind elindultak a töltő irányába. Ser Reginald elégedetten elmosolyodott. A temetőt direkt a legnagyobb susnyásba helyezte, tele bogarakkal meg csalánnal, hogy az ilyen kis senkiháziak végig tudják gondolni az életüket, és azt, hogy ha letelik az újjáéledéshez szükséges fél óra, mit fognak jobban, profihoz méltóbban csinálni.

A lovag elismerően biccentett a láp mesterének, majd mindketten néma csöndben folytatták az utat a Setét Mezsgye felé.

A sárkány problémája többé nem került szóba, és ser Reginald, ha valamiért, akkor ezért nagyon hálás volt a városőröknek. Arra csak az út felénél jött rá, hogy milyen csúnyán kiesett a szerepéből, amikor azzal a négy szerencsétlennel vitatkozott. Hiszen neki nem a töltőre kellett volna küldenie őket, hanem szörnyülködni, hogy a holtak talpon maradtak. Az lett volna a helyes cselekedet. Másfelől viszont Khrevax, ha ki is szúrta a hibát, nem tette szóvá azt, így a lovag végső soron megúsza, hogy amatőrként viselkedett.

* * * * *

A Setét Mezsgye határát már nem jelölte semmi, a szervezők ugyanis itt már kifogytak a pénzből. Jobb megoldás nem lévén, Imi ült itt egész nap egy durva daróccsuhában, és bárkivel, aki erre tévedt, közölte, hogy a belépéshez minimum tizenkilences akaraterő kell. A kövérkés srác nekik viszont csak biccentett, hogy menjenek nyugodtan. Tudta, két ilyen kaliberű karakter röhögve beléphet bárhova, ahova csak akar.

Más se próbálta az útjukat állni ezen a vészterhes vidéken, így alig kellett két percig sétálniuk, már el is érték a Káosz Száját. A jó fél méter mély üreget ser Reginald saját kezűleg ásta ki pár napja, és a mindent gyógyító elixírt, egy félliteres kólát, is ő helyezte el az alján. Most pedig nem volt más dolga, mint oda-menni és kivenni. Egy pillanatig még el is hitte, hogy nyert. Egy pillanatig azt hitte, tényleg ilyen könnyű lesz.

Aztán az egyik fa mögül kilépett a Káosz Bajnoka, ser Dremar, aki pár napja még ser Reginald testvére volt, csak aztán áldozatul esett a gonosz hívásának. Egykor fényes páncélját ezért feketére festették, sőt, műanyag csápok és karmok egész gyűjteményét ragasztották rá, hogy látszódjon, ő mennyire nem az igazság bajnoka.

– Újra találkozunk hát, lovag! – hörögte fenyegetőnek szánt hangon. – Készülj, mert pengéd elbukik ellenem!

Khrevax meg se várta, míg a bajnok befejezi a mondatot, már hajította is a cetlit, ser Dremar viszont csak nevetett rajta.

– Hármas szintű a mágiatagadásom, te patkány! Rajtam nem fog a halálvarázs!

Ser Reginald már bánta, hogy ilyen táposra írta a karaktert, de nem tehetett semmit ez ellen. Egyszerűbb lett volna, ha halálvarázssal meg tudják oldani a problémát, de még így is itt volt az ő megbízható kardja és a mester tűzlabdája. Nem is tévovázott tovább, két kézre fogta pallosát, és üvöltve rohamra indult.

A minőségi, Amerikában készített pallosok összecsaptak, szétváltak aztán újra egyesültek halálos táncukban. Ser Reginald próbált úgy helyezkedni, hogy a mester is támadhasson az ellenfelére, és a taktikája meg is hozta a gyümölcsét, a tűzlabdákat jelképező cetlik hamarosan valósággal záporoztak a káosz bajnokára. Csakhogy nem érték túl sokat. A mágiatagadás miatt alapból nem sebezhettek kritikus nagyságút, a páncél pedig felezte az energiájukat, valamint azt is meggátolta, hogy tűzre lobbantsák a célpontot. Akárhogy nézte, neki kellett leszámolnia az ellenfelével.

Pallosa egyre lustább ütemben lendült, ahogy kezdett fáradni, de nem akarta pont most feladni. Összeszorította a fogát, megvetette a lábát, és minden erejét beleadta a következő támadásba. Felülről zuhanó pengéje félreütötte ellenfele gyenge blokkját, és vállon találta a másikat.

– Csonkítás szent dühvel! – jelentette be ser Reginald, mielőtt a másik bármit reagálhatott volna. – Azt a karodat többet már nem használhatod.

A bajnok erre dühösen grimaszolt, de nem adta fel, küzdött tovább becsülettel. Csakhogy az előny inntól kezdve ser Reginaldnál volt, aki könyörtelenül ki is használta ezt, az egyik közeli fa felé szorítva ellenfelét. Tudta, hogy a másik egy idő után hibázni fog, és nem is kellett sokat várnia. Egy meglehetősen gyenge véde után ser Dremar próbálta megszűrni a hasát, ő azonban ügyesebbnek bizonyult, és kiverte ellenfele kezéből a

kardot.

Ezt látva Khrevax diadalmasan felrikkantott, és közelebb lépett, alighanem azért, hogy lélekszírással próbálkozzon, de elszámolta magát. Ser Dremar elvigyorodott, majd a mester vállára tette a kezét.

– Roncsoló érintés haldokló utolsó szavával erősítve – közölte kárörvendően. – Mehetsz a töltőre, kutya!

Azt hitte, ezzel árt ser Reginaldnak, pedig épp hogy segített neki. A lovag már korábban is gondolkozott, mit fog tenni szövetségesével, ha neki is kell az elixír, de a káosz bajnoka a jelek szerint megoldotta ezt a problémát. Vigyorogva vitte be a végső csapást, hogy aztán egyedüli túlélőként begyűjtse a jutalmát.

Kockázatos tervbe fogott, mikor elhatározta, hogy a láb meszerének segítségével megszerzi az elixírt, de úgy tűnt, végül megérté vállalni a sok veszélyt.

* * * * *

Másnapos lovagja a játéktér szélén felhúzott, levágott ágakkal gondosan eltakart sátorábrában hevert. Normális esetben ser Reginald kifejezetten dühös lett volna rá, amiért nem ment be a játéktérre gyengélkedni, most viszont annyira örült a frissen szerzett elixírnek, hogy a morgolódásról is elfeledkezett. Gondtalanul vigyorogva, légiesen könnyed léptekkel haladt a sátrak felé, és meg se állt addig a vörös borzalomig, amiben embere hevert.

A lovag falfehér arccal, szorosan hálósákjába burkolódzva hevert a földön, arcát a talajhoz préselve, mintha azzal enyhíteni tudná kínjait. Alighanem alaposan lerészegedett a tegnapi esti kocsmái mulatságon, és most arra sem futotta erejéből, hogy felálljon és hazamenjen, ahogy azt Rufus mondta.

– Nyugalom, pajtás, minden rendben lesz! – sutogta neki ser Reginald, miközben letérdelt hozzá, hogy megittassa a szent elixírből. – Itt van, igyad, ez majd segít rajtad!

A srác gondolkodás nélkül meghúzta az üveget, és azonnal el is fitorodott a több napos kóla ízétől. Pár pillanatig nem reagált semmit, aztán viszont szeme kipattant, teste pedig ívben megfeszült.

– Mi a fene volt ez? – hörögte, bár alig tudta kipréselni magából a szavakat rángatózás közben.

– A mindent gyógyító elixír! – válaszolta készségesen ser Reginald, majd kicsit vonakodva folytatta. – De igazából kóla.

– Haver, basszus, koffeínérzékeny vagyok!

Ser Reginald erre már nem felelt, csak állt a sátor közepén, enyhén remegő szájjal, rángatózó szemhéjjal, lefagyott aggyal. Az anafilaxiás sokktól szenvedő emberéhez kihívott mentők félreléptek, hogy odaérjenek a beteghez, ő pedig a földre esett, egyenesen rá a méregdrága műanyag pallosára, ami éktelen recsegéssel tört ezer darabra a lemezvért alatt.

Ser Reginaldban akaratlanul is felmerült a gondolat, hogy vajon az álmai is ilyen hangot adtak-e ki, miközben a sors kegyetlen keze módszeresen szétzúzta őket.

**Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?
Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban
letölthető:**

www.zombiapokalipszis.hu

kovacsfgabor

Bűn és büntetés

Mindig is erős gyomrom volt, még a legvisszataszítóbb munkához is, és erős akaratom, valamint pedáns jellemem ahhoz, hogy végrehajtsam azt. Világéletemben ilyen munkákat végeztem és azt kell, hogy mondjam, elégedettnek kéne lennem, de nem vagyok az. A Blodezsár Rasnyikovszkij név hallatán sok szovjet elvtárs szívében félelem ébred. Ez az abszolút hatalom: a félelem; de nekem nem ez kell... Számomra az emberélet nem sokat jelentett, úgy voltam vele, hogy a főnök tervez, Blodezsár elvtárs végez.

A Szovjetunió déli részén születtem egy földműves család negyedik gyermekeként, ahol már kisgyerekkoromban megszokhattam a kemény fizikai munka és a nélkülözés jótékony jellemformáló hatásait, kiegészítve az apai szigor fájdalmas nevelő módszerével. Hosszú és fáradságos út vezetett jelen titulusomig az NKVD-ban, melynek hírnevem és karrieremet köszönhetem. Már tizenéves koromban, az iskola befejezte után beléptem a szociáldemokrata munkáspártba, melynek aztán egész életemet szenteltem.

Legalul kezdtem, mint oly sokan. Kezdetben, mint hithű szocialista, a politikai rendőrség (OGPU) által felügyelt, 14. számú javító-munkatáborban voltam beosztásban. A táborban a párt ellenségei, a politikailag vagy ideológiailag megbízhatatlan egyének, bűnözők voltak. A feladatom ezen állomány felügyelete, és a humán erőforrás, termelőképességének fokozása volt. Ehhez nem riadtam vissza semmilyen eszköztől. Aki teljesítette a napi normát, az megkapta a fejadagját és büntetés nélkül vizsgáztatott a barakkjába. Ebből adódóan mindennapos volt az erőszak, a lelki terror, a halál.

Ezalatt a másfél év alatt, amit ott töltöttem, megismerkedtem az emberi test és lélek mindennemű kínzó módszerével, mellyel az akaratot és az elmét tökéletesen meg lehetett törni és kontroll alatt lehetett tartani. Ezen képességeim által kerültem a titkosrendőrség kémelhárító egységéhez. Ott továbbfejlesztettem az addig megszerzett tudásomat és bővítettem tapasztalataimat. A feladatom a nép ellenségeinek különleges vizsgálata volt, melyet én ugyanolyan szorgalommal és odaadással végeztem, ahogy azt illet, és ahogy azt megkövetelték. Semmitől nem riadtam vissza.

Egyszer egy férfit, aki nem mellesleg ártatlan volt, csupán kellett egy bűnbak, addig gyötörtünk a társaimmal, míg be nem vallotta mindazokat a bűncselekményeket, amiket a mi részlegünk követelt el propagandista célokból. Persze ezt akkor még nem tudtuk. Ütöttük, szidalmaztuk, éhezettük, a családja deportálásával fenyegettük, mire megtört és vallomást tett. Végül kivégeztük. Ez így ment nap, mint nap. Az elején talán éreztem valamit irántuk, azt hiszem, sajnáltam őket, de a nép érdekei előrébb valók az egyén érdekeinél, így helyesnek, sőt szükségesnek véltem minden egyes tettemet, csak a feladatra koncentráltam. Belül üres voltam.

Aztán egy csodálatos tavaszi nap, talán harminchat márciusában, megismertem Nataliját. Amint megláttam, valami felébredt bennem, szerelmes lettem. Hosszú, szőke haja, csodálatos, kék szemei és a szívet melengető mosolya, mely értelmet ad az értelmetlennek; totálisan rabul ejtettek. Csak rá tudtam gondolni.

Nem voltam gyáva, de tapasztalatlan voltam a lányokkal való ismerkedés és viselkedés terén, így hogy meg tudjam szólítani, minden bátorságomat össze kellett szednem. Végül elhívtam táncolni. Először nemet mondott, félt tőlem, de kitartó próbálko-

zámom végül mégiscsak eredményhez vezetett. Ő volt az első lány, akit megcsókoltam, de tudtam, hogy máshogy kell vele viselkednem. Amennyire brutális voltam a munkámban, olyannyira kedves voltam vele. Amit csak tudtam, próbáltam megadni, vagy megtenni, hogy a kedvében járjak. Sokat sétálgattunk Moszkva utcáin, amikor megfogant bennem a gondolat, hogy elveszem feleségül, de a sors más szánt nekünk...

* * *

Hideg, szürke, őszei nap volt, amikor Moszkva egyik munkásnegyedébe rendelték ki minket. A delikvens egy nő volt, aki a jelek szerint egy politikai szervezet tagjaként üzeneteket közvetített. Tehetetlenül és értetlenkedve álltam az ajtó előtt, amin a társam épp dörömbölt. Natalija ajtaja volt. Nem akartam elhinni, azt hittem, hogy valami félreértés az egész, de nem az volt. A társam, V. elvtárs megerősítette, hogy jó helyen járunk.

Az én Natalijám... a nép ellensége? Ez volt az első pillanat, amikor bizonytalan voltam az ideológiát illetően, amit oly büszkén és híven szolgáltam. Félttem, hogy mi lesz. Még mindig reménykedtem benne, hogy csak félreértés az egész.

Natalija ajtót nyitott. Ott álltam és szégyelltem magam. Szégyelltem az egyenruhát, amit viseltem, az ideológiát, amit képviseltem. Gyűlöltem az egész helyzetet. Nem szóltam semmit, végig a társam beszélt.

Bevittük Nataliját a központba. Az egész úton némán ültem elmerülve a gondolataimban. Most mi lesz? Rendjén van-e ez így? Tudtam, hogy mi vár rá és nem akartam, de a nép...

Két órát várt egy szűk, sötét és bűzlő lyukban, míg én próbáltam puhatolózni az ügyet illetően, de csak egy dolgot sikerült kiderítenem, hogy személyesen nekem kell levezetnem a kihallgatást, Berija elvtárs külön utasítására.

Összetörtem. Az életem romokban hevert, azt hiszem, ott és akkor elvesztem a mentális zűrzavar kakofóniájában. Választanom kellett, és azt hiszem, a legrosszabb döntést hoztam. Az ördög szolgálja lettem.

* * *

A gyengén megvilágított vállalat-szobában, a széken, melyen Natalija ült, V. elvtárson és rajtam kívül semmi és senki más nem volt.

Elkezdtem.

– A neve: Natalija... – A hangom egy pillanatra elcsuklott, majd összeszedve minden erőmet, folytattam. – A neve: Natalija Onisenko? Kérem, válaszoljon!

Ironikus volt, mert még soha nem mondtam, hogy „kérem” egyetlen vallatás során sem.

– Blodezsár, hisz tudod, ki vagyok.

– Válaszoljon!

– Igen.

– Tisztában van vele, miért van itt?

– Fogalmam sincs.

– Felmerült a gyanú, hogy ön egy titkos szervezet tagja. Milyen kapcsolat áll fenn ön és a szervezet között?

– Nem tudom, hogy miről beszél.

Tudtam, hogy ezt a választ fogom kapni. Eljött a tettek ideje, amitől rettegtem. Öklöbe szorítottam a kezem, és arcon öklöztem a nőt, akit szerettem. Soha nem fájt még semmi sem annyira. Azt kívántam, bárcsak most eltűnhetnék, vagy meghalnék.

Karcsú teste leborult a székről. V. elvtárs visszaültette.

– Mi a szerepe a szervezetben?

Az arca megpuffadt, a szája felrepedt, de nem sírt, még nem tört meg.

– Miféle szervezet?

Ekkor újra ültöttem. Újra lebillent a székről, majd az elvtárs ismét visszaültette.

– Mit csinálsz, Blodezsár? – kérdezte zokogva, közben V. elvtárs Natalija ízületeit rendellenes helyzetbe erőltette, majd hozzáfűzte: „csak a kérdésre válaszoljon”.

– A jelentések szerint ön üzeneteket közvetít a titkos szervezet tagjai közt. Kik az összekötői?

A könnyein keresztül is láttam, hogy mennyire zavart a tekintete.

– Nem tudom, miről beszélsz.

Újra lesújtottam, de ezúttal már a földön maradt.

Az ajtó hirtelen kinyílt, M. elvtárs volt az egy vödör hidegvízzel. Ráborítottuk az eszméletlenül fekvő Natalijára, aki egyből magához tért. V. elvtárs, akár egy rongybabát, úgy cibálta vissza a székre.

– Mi a szerepe a szervezetben? – ismételt meg a kérdést.

Természetesen Natalija nem tudott válaszolni. Rémtől és zavarodott volt, akárcsak én. Ekkor V. elvtárs a kezembe nyomott egy gumibotot, majd nekiláttunk a „munka” legmocskosabb részéhez. Elkezdődött az „bizonyítási eljárást”, mi csak így neveztük azt, amikor gumibotokkal agyba-főbe vertük a vallatandó illetőt. Záporoztak az ütések, amik a felismerhetetlenségig eltorzították Natalija gyönyörű arcát, aki kétségbeesve próbálta védeni magát, de hosszú a pokolba vezető út. Sikoltozott, jajveszékelt, könyörgött, majd elnémult, csak a csontjai recsegték. A fogai a padlón heverték, az arca pedig egy véres masszává változott, mire végeztünk a „kezeléssel”.

Soha nem éreztem még hasonlót. Ha az életnek van értelme, biztosra veszem, hogy egyetlen ideológia, vagy eszme sem tudja megválaszolni azt, ezt ekkor sajnos még nem tudtam.

Az első sikolya után meghaltam belül. Elvesztettem mindent, ami emberré tett. Csak egy szolga voltam, aki a kötelességét teljesítette. A nép akarata szent és sérthetetlen. Az egyénnek kötelessége minden érdekét, vagy érzelmét a háttérbe szorítania a nép és a rendszer érdekében. Ezzel a zagyvasággal nyugtatgattam a lelkiismeretemet. Az ajtóhoz léptem, majd kidörömböltem, az kinyílt, én pedig lassan kibattyogtam a vallatósobából.

Később megtudtam, hogy olyan hatékonyak voltunk V. elvtárral, hogy Natalija belehalt a sérüléseibe. Ezért a pártért hú cselekedetemért személyesen Berija elvtárs tüntetett ki.

„Bebizonyította rátermettségét” – mondta nekem, majd kinevezett belügyi népbiztos-helyettesnek.

Mit ér az eszme, vagy az ember, ha halott a lelke? Gyűlöltem magamat, a világot, az ideológiát, amiben eddig hittem, és amiben nevelkedtem. Ezt a korrupt bünszervezetet, amely az országot irányította. Őket okoltam Natalija haláláért, no meg persze magamat, amiért részt vettem benne. A legfontosabb embert árultam el, azt, akit szerettem, és ez megbocsáthatatlan bűn. Nem múlt el azóta egyetlen nap sem, hogy ne gondoltam volna rá.

Itt ülök ebben a dohos szobában, egy rozoga íróasztal fölött, búskomorság és öngyűlölet által fertőzött szívvel, pedig minde nem megvan, hatalom, elismerés, szép lakás, no meg ez az üveg vodka, amit iszogatok, csak az az egyetlen dolog nincs meg, amire a legjobban vágyok... hogy Natalija itt legyen velem. Az élet üres nélküle.

Tegnap éjszaka újra láttam őt. A tükör előtt álltam, Natalija pedig mögöttem volt. Engem bámult és suttogott, de nem értettem, hogy mit. A szemei élettelenek, a bőre fehér, szinte már fakó, az érintése pedig jéghideg volt. Nem vagyok örült, a valóságot láttam. Azt hiszem, ez a büntetésem mindazért és főleg azért, amit Natalijával tettem.

A víziók, vagy jelenések, vagy nem is tudom, hogy minek nevezzem őket, néhány héttel ezelőtt kezdődtek. Először árnyakat láttam. Néha pedig hangokat hallottam a sötétből, olykor a rádióból is, de mindig csak rövidke pillanatokra. Pusztán érzékszervi csalódásnak tituláltam őket. Rémképek gyötörtek, pokoli revelációk. A Szovjetunióban az ember hozzászokik ahhoz, hogy senkiben sem bízhat (a paranoia teljesen normális Szovjet-Oroszországban), valamint megszokja a félelmet is, de tudtam, hogy ezek a jelenések a penitencia kivételülései. Ekkor kezdtem el keményebben inni, hogy felejtsek.

Egy éjszaka, nem emlékszem pontosan, hogy mit álmodtam, de arra tértem magamhoz, hogy valaki az ágyamnál áll, azt hittem, hogy eljött az időm, és most engem visznek el, de mikor kipattantam az ágyamból, hogy leülsem a behatolót, egyik pillanatról a másikra eltűnt az alak. Natalija illatát éreztem a szobában. Azt hiszem, ekkor tudatosult bennem, hogy ezek nem egyszerű hallucinációk. Ez a kísértet nem csak a fejemben létezett.

Rettegtem. Egyre többször kísértett. A lámpa fényénél láttam az elnyújtott árnyékát, pedig a szobában rajtam kívül senki sem volt, és éreztem, ahogy figyelt engem. Az illata beívódott az egész lakásba, még a tudatomba is. Most is hallom a zokogását. Azt hiszem, kezd eluralkodni rajtam a téboly.

A kézfejem büttykeinél iszonyatos fájdalmat érzek, mint egykor a kihallgatások során kiosztott ütések után, azzal a különbséggel, hogy pokolian ég a húsom a bőr alatt, mintha rothadna. Az ártatlanok szenvedéseinek a nyoma...

Gyengék az idegeim, dekoncentrált vagyok és rengeteget fogytam. Ez a tükrös eset pedig az utolsó csepp... csak a félelem és a bűntudat maradt. Tudom, hogy értem jött. Tudom, hogy soha nem szabadulok és örökké kísérteni fog. A pokol már türelmetlenül vár.

Most is érzem a jelenlétét, ahogy ezeket a sorokat írom. Megteszem azt, amit már rég meg kellett volna tennem. Fogom a TT-33-asomat, a homlokomhoz szorítom és bevégzem a sort.

u.i.: Nem az ördög a vétkes, hanem aki hisz benne.

Blodezsár Rasnyikovszkij
belügyi népbiztos-helyettes

Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Tad Rayder

Vérem íze

Remegő testtel riadtam fel az éjszaka közepén, mikor azok a rémképek úztek vissza a valóságba, amiket álmomban láttam. Ezek közül a legjobban megelevenedő, ami átjárta a testem minden pontját és félelmet keltett bennem az volt, amikor az a sötét alak az árnyékos szobában fölém hajolt és a fogait éreztem a nyakamon miközben az ütőeremre tapasztotta mocskos vámpírpofáját.

Amikor jól lakott, mint aki dolgát elvégezte, csak nézte és gyönyörködött ziháló testemben, amit a fájdalomtól nem tudtam nyugvársra bírni. Odakaptam a nyakamhoz és éreztem a két fog nyomán kiserkenő véretem, ahogy a lüktető ereimből távozik a testemből. Ahogy ott ült az ágyam szélén és nézett, elégedett és egyben öntelt mosoly volt a pofáján. S akkor odavágtam neki.

– Érzem a bűzös pofád leheletét magamon te féreg. – Ő ekkor rám villantotta smaragd zöld szemeit és így válaszolt.

– Kedvesem az nem más, amit érzel, mint a véred fémes íze, amit annyira szeretek.

A tudat, hogy nem ereszt és azért kellek neki, mert a vérem szívja elgondolkodtatott, hogy leszek-e még valaha szabad ember. Vagy nekem is ilyen szörnyeteggé kell válnom, hogy szabadnak érezzem magam. Undor fogott el, hogy egy vérszívó tehetetlen emberi testbe zárt tárgy lettem és nincs hova mennem. Ez volt az egyik rémkép, amire felriadtam, de mivel vámpírok nincsenek, így nyugodtan visszaaludhattam, hogy másnap elkezdhessek egy újabb szép napot.

Norton

Hírek ma

Pitypang Józsi, az oknyomozó riporter ásitott egy nagyot, és hátradólt a székeben az irodája hűvös magányában.

Abszurdia legnagyobb hírműsorának volt az egyik szerkesztője, de már nagyon unta a munkáját. Unta a kialvatlanságot, a szüntelen kérdezősködést, a jegyzőkönyvek és az újságcikkek olvasását, az utánajárásokat és a megfigyeléseket.

Az olykor kellemetlen, sőt néha veszélyes helyzetekből pedig már szabályosan elege volt. A legszívesebben felmondott volna. Talán az ilyesmit hívják kiégésnek.

Feltette a lábát az íróasztal tetejére, miközben az jutott az eszébe, hogy ideje lenne egy kis szabadságot kivenni. Ekkor csörrent meg a telefon. Bosszankodva vette fel.

– Igaz Hírek szerkesztőség.

– Én vagyok az Anonymus! – harsant fel egy borízú hang.

– Hogy kicsoda?

– Hát az Anonymus! Óriási híreket hoztam maguknak. El akarják adni a Parlamentet külföldi ügynököknek.

Pitypang Józsi azt hitte, hogy rosszul hall.

– Ne szórakozzon velem, ez nem egy kabarészínház!

– Komolyságos okból hívtam, fogja már fel! – sértődött meg Anonymus a vonal másik végén. – Nem érti? Az évszázad leplezéséről van szó!

– Honnan veszi az információit?

– Kihekkeltem őket. Vannak bizonyítékaim, mindenféle felvételek formájában.

Józsi elgondolkodott. Ez az Anonymus vagy igazi hekker, vagy nem, vagy igaz, amit mond, vagy nem, vagy valódiak a bizonyítékai, vagy hamisak. És ezt adják le egy hírműsorban? Mindegy lenne, ha a kocsmában kérdeznének meg valakit a világ nagy dolgairól. Minek ide nyomozni?

– Most ugye nem csak a bolondját járattja velem?

– Én becsületes vagyok, főnök!

– Miért higgyem ezt el?

– Mert én vagyok az Anonymus!

– Akkor igaza van – derült fel végre Józsi. – Készítsünk egy riportot!

– Nagyon komolyságos és hihető dolog lesz, főnök! Csak be kell öltöznöm a bohócruhámba, és nem ártana, ha a hangomat is

eltorzítanák. Vagy ürgebőrbe varrhatnának, úgy talán még hitelesebb lenne a történetem.

– Nagyon jó ötlet! – örvendezett Pitypang úr. – Mi nem bulvársajtó vagyunk, ugyebár.

Izgatottan beszélte meg az interjú részleteit a titokzatos hekkerrel. Pár perce még szabadságot akart kivenni, de most egy igen erős lelkesedés áradt szét benne. Végre valami szenzáció! Már indulni akart a főszerkesztőhöz, amikor újra megszörrent a telefon.

– Igaz Hírek szerkesztőség! – jelentkezett rögvest.

– Én vagyok a Pókember! – szólalt meg valaki a vonal túloldalán.

– Kicsoda?

– Hát a Pókember! Óriási híreket hoztam!

– Ne mondja!

– De mondom, cimbora! Az úgy történt, hogy lógtam a pókfórálon egy bizonyos párt székházának az ablaka mögött... tudja, én így szoktam lazítani, ugye... és akkor kihallgattam egy beszélgetést egy borzalmas összeesküvésről.

– Várjon, ezt rögzítenünk kell! – mosolyodott el Józsi.

* * *

Szűk tíz perc elteltével már a főszerkesztőnél volt.

– Szóval Anonymus és Pókember hozta nekünk a híreket? – kérdezte Kopencsukker úr.

– Igen, és nagyon hihetőek a történetek.

A főszerkesztő a fejét vakarta.

– Nem fogják azt hinni a nézők, hogy mi gyártjuk a híreket?

– Miért hinnék, főnök?

– Mert nincs bírósági tárgyalás, nincs ítélet, nincs hiteles bizonyíték, csak mond valaki valamit.

– És akkor mi van? – értetlenkedett a szerkesztő. – Anonymus és a Pókember rá a garancián!

– Az igaz – értett egyet Kopencsukker, de egy kicsit mintha még bizonytalan lett volna. – Biztos, hogy lesz olyan, aki elhiszi ezeket a híreket nekünk?

– Abszurdában, főnök? – kérdezett vissza Józsi. – Biztos lehet benne, hogy lesz, aki elhiszi!

Craz és Vihartáncos

ZomBerry interjú

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház különtermének az ajtaján egy tábla lógott. ZomBerry avagy kő-zene-kő – hirdette a felirat kissé csálén, ugyanis az ajtónak Huk, a barbár támaszkodott és tűnődve figyelte a benti nyüzsgést.

– Nocsak, érdekel a zene? – kérdezte a folyosó felől érkező lány a jegyenye termetű izmos harcostól.

– Á, nem, csak remélem, most is lesz ingyensőr! – vigyorgott rá Huk.

– Csak várd ki a végét! – mondta Wendolin a barbárnak, majd belépett a terembe, és helyet foglalt a pulpituson a zenekar többi tagja mellett. – Üdvözlünk minden idetért lidércet, törpöt, gnómot, embert és embertelent, bohémot és rapszódikust! – köszöntötte a megjelenteket, és mosolyogva végignézett a teremben egybegyűlt vegyes társaságon.

– Nos, akkor vágjunk bele! – kezdte a könyvtáros és a lányhoz fordult. – Az első lépések a szakadék felé, avagy mikor jöttél rá, hogy énekesnő leszel?

– Ó, már egészen rókagyerek koromban! Kitűntem a többiek közül éles és igencsak megcifrázott vonítással! A Sakál-vokál kórusba is felvételt nyertem, versenyt vonítottam pár farkaslánnyal. Utóbb ők összeverekedtek a fene tudja miért, amikor előtűnt a szép telihold a felhők mögül, így egyedül maradtoként meg is nyertem a versenyt. Utána még sokáig nem ragyogott rám a rókák mázli-csillaga, egészen addig, míg egy maneki-neko (akit csak manöken-cicának csúfoltak) a mancsom közé nem kapartatta a ZomBerry banda hirdetését. Akkor úgy gondoltam, szerencsét próbálok!

– Melyik a kedvenc dalod?

– Majdnem mindegyik. Minden nótában van valami varázslatos, megfoghatatlan dolog, ami így, vagy úgy, de felemeli a lelket. De, talán az egyik kedvencemet jobban ki tudnám emelni a többi közül.

– Melyik az? Miről szól?

– A „Nem hörög a zombi, ha nem szúrja a nép”. Rendkívül tanulságos története van, ajánlom mindenki füle-figyelmére! – kacintott egyet a lány.

– Miért énekelysz?

– Mert horgolni nem tudok.

– Szerinted előnyt jelent, hogy kicune vagy?

– Végte is, hiszen becune nem lehetek.

– Mikor alakult a ZomBerry és milyen célzattal? – Ez a kérdés a vérfarkas basszusgitárosnak, Damiennek szólt.

– Cirka három éve, bár, ha dimenziókat és síkokat nézünk, lehet több, vagy épp rövidebb ideje is annak. Eredetileg amolyan sufni-tuning bandaként, a környezetünk életének megkeresítése végett ültünk össze egy

manópálinkával megédesített éjszakán, de aztán rájöttünk, hogy ezt mi élvezzük, és hamar kerültek olyan elvetemültek, akik szintén.

– Hány hangszeren tudsz játszani?

– Eddig úgy kétszázon.

– Valóban? – lepődött meg a könyvtáros.

– Naná! Itt ez a basszusgitár, ezen tudok. Van belőle még három, mivel fogyóeszköz, néha elhasználódik, ha bevadulok. Ez eddig négy. Néha a közönség soraiban vadulnak be egyes, már nem szomjas egyének. Két hónapja a kék színű gitárom egy ilyen, túl lelkes rajongó fején használódott el. Azzal már öt darab. Az összes néhai gitárral együtt száztizenkilenc.

– Úgy értettem, tudsz-e más hangszeren is.

– Persze. A múltkor például hozzájutottam egy balalajkához. Kókuszpók kerítette valahonnan. Próbált beadni valami mesét, holmi összekapcsolt dimenziókapukról, meg kalandos utazásról, de tuti, hogy csak hülyített! Hiszen mindenki tudja, hogy a balalajkát itt találták fel, néhány heti járóföldre nyugatra, az Alajka hegység bal oldalán élő erdei elfek. Ők nyírfaágból faragják ki a hangszeret, és törpejetti bajuszszálakat használnak húroknak. Bár amit a lökött varázsló a kezembe nyomot, az egy kicsit átalakított, vaskosabb zeneszerszám volt, egy basszusbalalajka.

– Ó, és végül kipróbáltad legalább?

– Dehogy! Meggátolta egy rakás kis kertitörpe, káoszra, meg elemi csapásokra hivatkozva, említettek istent is, zúrt is. Roppant zajosak voltak, így inkább odaadtam nekik, nyekeregtessek őket.

– Milyen dobosnak lenni? – fordult a kérdező most a trork felé.

– Höörgh! – válaszolta Brom, a nagydarab melák.

– Azt mondja, felelősségteljes pozíció, hiszen övé a legnagyobb hangszer – fordította Wendolin.

– Hörg – tette hozzá a dobos.

– Főleg a lábdob – folytatta a lány.

– Hogyhogy?

– Hörgörgörg!

– Hát úgy, hogy egyszerre két lábbal is kell dobolni, ez fokozott koncentrációt igényel, hiszen emellett már jár a két keze is. Aztán így nehéz odafigyelni, mi szalad épp a jókora talpa alá – mondta a kicune.

– Bruágh! – utálkozott a dobos.

– Nehéz megszabadulni az odaragadt, kocsonyásodott, száradt, vagy épp szétfolyt néhaik maradványaitól. Pláne, ha azok még csak félig holtak meg.

– Szólógitárosként nem hátráltat, hogy zombi vagy? – pillantott a könyvtáros Stinger felé.

– Akad, aki azt mondja, ahhoz, hogy szólógitáron megtanulj igazán jól játszani, egy élet is kevés. Így máris előny-nyel indulok, bár vannak hátrányai is.

– Mik az előnyei?

– Nos, kérlek, a zombi-lét fölénye a szétesésben rejlik. Nem, amikor indokolatlan mennyiségű kobold-likórtól látsz bányaüregi kis fekete lényeket, hanem fizikálisan. Olykor elhagyom ezem-azom a koncertek alatt, ez monduk erős handicap, viszont az ujjaim is fürgébben tudnak pengetni a vashegedűn – illetve beszerezhetőek pótujjak, akár csak más részek. Ha beleélem magam egy-két szólóba, olyan túlvilágian tépve a húrokat, gyakran előfordul, hogy a húrok is tépnek, mondhatni a zene csontig hatol.

– Mi a hangsúlyosabb a dalaitokban, a szöveg vagy a dallam?

– Mint köztudott, ork nyelven nem ismerünk a közepesenél jobb dalszövegeket, mivel az összhatást erőteljesen aláássa a sok egy szótagos szó és két-három szavas mondat. Viszont az összetettebb nyelvekkel már könnyebb dolgozni: a lírikusabb dalokat tünde-nyelven írjuk, a vadabb, metálos részek törpül szólalnak meg, az ennél is keményebbek pedig a necro-mantrák. Csak vigyázni kell velük, nehogy megidézzünk egy-egy oda nem kívánatos, vagy hívatlan fellépőt is a színpadra.

– Höörgh! – vetette közbe Brom.

– Az csak véletlen volt. És most már tudjuk, nem mindegyik lenge öltözetű szárnyas lány felel meg háttér vokálosnak, pláne, ha khm, valaki összekeveri a katalógust egy grimoárral! De a kérdéshez visszatérve. Természetesen a mi dalszövegeink nem hasonlíthatóak holmi ork, goblin vagy zenemanó kornyikák szedett-vetett soraihoz. Ugyanakkor a szöveg és a zene együttes harmóniája adja ki mindazt az esszenciális összhangot, ami ahhoz szükséges, hogy a közönség elvarázsolódjon és kihozza belőlük is mindazt az elemiséget, amiből mi is táplálkozunk. Így fordulhatnak elő érdekes liezonok csakúgy, mint a jóízű bunyók – felelte a kicune.

– Úgy hallottam, hogy itt, a Száznevű városban akad egy olyan dombitörpe csapat, akik eddig minden koncerteken ott voltak. Ők a rajongóitok keménymagja?

– Nagyon érzik a rock 'n' rollt! – bólogatott hevesen fővesztés terhe mellett a zombi.

– Nekem nem tetszik, hogy minden koncert végére rok-kant troll partit csapnak – csóválta a fejét Wendolin.

– Szerintem csak az ingyen sörért jönnek – jegyezte meg vakarózva Damien.

– Höráááághuááár!! – áradt meg Brom.

– Oda van a dombitörpékért – fordította Stringer.

– Ááááúúüöörrrrghh!!

– Ha ők nem is rajonganak értünk, én törp-rajongó lettem! – folytatta a transzlációt a rókalány. – Ahogy dobálják egymást, meg mást, fenomenális!

– Tényleg! – röhögött fel a vérfarkas. – Emlékszem, egyszer felhajítottak egy szerencsétlen gnómot is! Ott pattogott a dobszerkón, mindig azon, amit Brom épp püfölt!

– Milyen különlegesen kongott, minden egyes alkalommal, mikor a kobakján koppant az ütő! – kacagott a kicune.

– Jól tolta a pergő-játék alatt is! – vigyorgott az emléken a szólógitarista, majd bemutatta, mit ért ez alatt. Ezáltal enyhébben széthullott, ahogy elpantomimezte a jelenetet, ami nagyjából olyasmire hajazott, mint mikor egy rakás kis imp épp ott állt, ahol a sróf-orrú fúró-féreg fúr.

– Emlékeztek, mikor bent ragadt a két cintányér között? – vihogott Wendolin.

– Lehet azt elfelejteni? Bromnak onnantól dolga sem volt a cinekkel, gnómunk megoldotta a helyzetet! – törölte ki a hahotázástól megáradt könnyeit Damien.

– Sok időbe kerül megírni egy dalt? – vette vissza magához a szót a könyvek tárosa.

– Ezzel kapcsolatban akadt régebben egy érdekes kísérlet. Egy varázsló ismerősünk fogott párszáz próbagoblint – először végtelen számút akart, de a teremítő varázshoz nem volt elég alapanyag – és bezárta mindet egy barlangba. Közölte velük, hogy csak akkor engedi ki őket, ha írnak közösen egy Nyakonöntőt dicsőítő szonettet.

– És mi lett végül?

– Nyakonöntő nyakon öntötte őket egy hordónyi, parázsló sárkány-ganéjjal.

– Volt abban vízigyík-trotty is!

– Miért tett ilyet?

– Te nem tennéd meg, amikor az elkészült „remekmű” – mozgatta meg függőlegesen két keze mutató és középső ujját Stringer – végül úgy szólna, mintha egy különösen dühös és büdös csikos morcsák épp azon keseregne, mivé lettek elvadult bolhái a harcos évek alatt megkopott, már-már csíkjavesztett bundájából?

– És ez csak a dallama volt! De az a megszóvegezés mellé! – tette a homlokára kecses mancsát a rókalány.

– Nana, a szag is majdhogynem megegyezett – jegyezte meg Damien.

– A szöveg, az milyen volt? – kíváncsiskodott az örök-kérdő.

– Nos, legyen elég annyi, hogy a vámpírok kikeltek a kényelmes koporsóikból és önként karóba dőltek, aztán feléledtek és ismét törbe csalták magukat.

– Úgy hallottam, az egyik koncerteken, a színpadon ledaráltatok egy élő mókust.

– Nem volt mókusdara. – A farkas a fejét csóválta. – Csak a füstgépbe repült bele egy denevér, amit megzavartak a gitárszóló magasabb hangjai.

– Kellemetlen – fintorodott el a kérdező. – Mik az elkövetkezendő tervek a jövőben?

– Én nemsokára tervezek elfogyasztani néhány korsó sört – felelte a gitáros rövid gondolkodás után.

– Höörgh! – hörögte rá Brom azonnal.

– Fenéket! Az a múltkor is sok volt! – fedte meg Wendolin.

– Huááh? – alkudozott a trork.

– Ó, basszus! – fogta fejét a basszusgitáros.

– Én nem cipellek haza, az élőholt biztos – tette hozzá a zombi. – Legutóbb is leszakadt a derekam!

– Haugh!

– Viselkedj, mert nem kapsz új dobverőket! – ráncolta homlokát a kicune.

– Hwroang – húzta fel az orrát Brom.
 – További koncertek? Merre fogtok még bulit csapni? – konkretizált a könyvtáros.

– Itt a Próbagooblinban le van kötve négy fellépés a következő hetekben – válaszolt Damien.

– Nocsak, ennyire tetszett az előző koncert Nyakonöntőnek?

– Meg az aznap esti italfogyasztás megnövekedése – kacintott a zombi.

– Ja, a dombitörpék kitettek magukért – biccentett a basszer.

– Új albumra számíthatnak az elvetemült rajongók?

– Ajj, bumm! – bólogatott a dobos. – Badabumm!

Mindannyian érdeklődve fordultak felé. Hosszú ismeretségük alatt ez már a második alkalom volt, hogy érthetőbb nyelven fogalmazott meg valamit. Bár épp emiatt nem tudták megfejtetni, mit is akart ezzel a trók mondani. Brom a kérdő tekintetekre csak a vállát vonogatta. Sorozatban.

– Persze, hogy lesz! – Wendolin, míg kincstári mosolyt csillantott a könyvtáros felé, az egyik kezét Brom vállára tette. E tette eléggé látványosra sikeredett, tekintve, hogy közöttük ült Stringer és Damien. A trók azonnal abbahagyta a vállról indított rángatózást.

– Jelen pillanatban a Száznevű város mitológiáját, furcsábbnál különösebb mítoszait, legendáit kutatjuk és dolgozzuk fel – vette át a szót Damien.

– Hogy miket találtunk eddig! – csapta össze a két kezét Stringer. Aztán momentet kérve felállt megkeresni a szanaszét repült végtagokat.

– Az biztos! Például, tudtátok, hogy az a baromi nagy hegy, ott a határvidéken rejt egy ősi átjárót? Az az átjáró egy szigetre nyílik. És hogy azon egyszer egy, a szigeten élő hatalmas lény próbált meg áthatolni, mikor odapisilt és ezzel életre keltette? De olyan hatalmas méretekkel rendelkezett, hogy nem tudta magát átpréselni sehogy sem. A térkapu pedig többszörösére tágult, hogy átereszsze, ha már így megöntözték. Aztán miután sehogy sem sikerült ezt kivitelezni, a térkapu egyszer csak bezárult, ezzel félbevágva a lényt. Hatalmas karmainak nyoma mind a mai napig ott ékeskedik!

– És Kókuszpók oda akar szervezni egy közös kirándulást! – borzongott össze a zombi, miután a helyükre illesztette a kezeit. Elképedésében nem figyelte, hogy a sorrendet megcserélte, így a bal karján lévő jobb kezét csapta a homlokához, míg a jobb karjára helyezett bal keze fityiszt mutatott.

Wendolin felkapta erre a fejét, de több részletet nem tudott meg. Egyelőre.

– Dehogysis! Kókuszpók az alagsori pincéből indítja majd az expedíció-akciót. Kinek milyet. Ott is van hatalmas karomnyom, de azt még eddig senki sem fejtette meg, honnan származik.

– Mi lett a lénnel végül? – kérdezte döbbenet az interjúztató.

– Megfeleződött. Az innenső felét meg kiprepra... kripe... kiper... kirperal...

– Kitömték – segített készséggel Stringer.

– Azt! Szóbeszéd szerint itt helyezték el valahol a Szolgáltatóházban, kezdetben azon próbálta ki a goblinokat Nyakonöntő. De eddig még senki se találta meg a felelényt, a goblinok meg mélyen hallgatnak.

A könyvtáros interjúztatónak integettek, miszerint ismét túllépte a kérdezési időhatárt. Ez persze a különírt órán kívül – aki vadul csápolt felé, már nem első ízben, végül öklével még fenyegetőzött is – senkit sem zavart.

– Nos, azt hiszem, hogy ideje utatokra engedjelek titeket, hogy készülni tudjatok és pihenni! Köszönöm, hogy eljöttetek és meséltetek nekem, a kicsiny közönségnek és majdani olvasóknak! De még mielőtt szétszélednétek...

A könyvtáros intésére négy felszolgálólány betolt a terembe egy-egy gurulós asztalkát, rajta tálcaikon sorba rakott különféle italokkal. Néhány pillanaton belül mindenki kezébe pohár került, és kisebb csoportokba rendeződve beszélgettek.

Az örrel Huk váltott szót, nyugtatási célzattal, többkevesebb sikerrel. A kevesebb sikert látva Huk taktikát váltott. Ennek következtében már könnyedebben fecserészett neki egy kincsvadászatról, meg holmi bolond varázslóról. A vékony cerberusnak nem volt más választása, mint végighallgatni a százszor mesélt sztorit. Nehéz úgy ellentvetni egy lelkes és rohamosan ittasodó góliátnak, ha az ember fia grabancánál szögre akasztva lógicál a levegőben.

Megkezdődött az esti fogadás. Kókuszpók dedikáltatott egy kitömtött macskát Wendolinnal, amit néhány dombitörpe érdeklődő arccal figyelt. A lány látta, hogy ezek azok a törpék, akik rendszeresen járnak a koncertjeikre, így intett a zombinak, súgott pár szót a fülébe, majd bocsánatot kért, és visszaadta az említett testrészt, ami véletlenül a kezében maradt. Stringer térült-fordult, majd ünnepélyesen átadott a törpéknek egy vadiúj léggitárt.

A dombitörpék meghatottan ölelgették a szőlőgitárost, a vigyorgó dobost meg egymást. Amikor egyikük a kicunét is ölelgette volna, támadt egy kis közjáték, és a zöld élőhalott koktélt kortyolgató könyvtáros elismerően bólogatott. Egyrészt finom volt a koktél, másrészt eddig még nem látott dombitörpét ilyen gyorsan szaladni.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház nem csak egy hely, hanem egy aktív alkotóműhely is!

A Próbagooblin Könyvek sorozatban már tíz antológia jelent meg, melyek ingyenesen elérhetőek.

Keresd őket a Próbagooblin Könyvek Facebook oldalán!

Athor R. Chynewa

Sivatagi láng - 1. rész

Prológus

Pulcagris (Az Ősök nyelvén Gyönyörű vidék) egykor valóban gyönyörű világa romokban hever. Az emberek gonoszúsága miatt, vagy más okból, a mágia nagyrészt elhagyta partjait. Ami mégis megmaradt, az vagy ereklyékbe menekült, vagy a Gonosz szolgálatába állt, megfertőzve embert és állatot egyaránt. Ez pedig az ezredévek óta működő térkapu-hálózat gyors összeomlását eredményezte. A világ újra gigantikus méretűre tágult, addig elképzelhetetlen távolságokra kerültek egymástól szövet-ségesek, országok, birodalmak.

A vidéket vallási fanatikuskok valóságos seregei járják egy pusztító, ám egyre erősebb befolyással bíró névtelen isten nevében. Derekukra tekert vörös selyemövével jelzik hovatartozásukat, és meggyőződésük, hogy a világ haldoklik, ám ha elég emberi áldozatot mutatnak be, Pulcagris földjére születhet Névtelen istenük. Aki egyszer útnak indul, az sohasem lehet biztos benne, hogy célhoz is ér valaha. Vezetőjük egy rejtélyes figura, a nagy hatalmú Tyberius, kit úgy hírlík, már megáldott a Névtelen, hiszen lehetetlen legyőzni, elpusztítani. Aki eddig megpróbálta, mind rajtavesztett. Miattuk szinte kibíráhatatlanná vált az élet a pusztában.

Először a falvak, később a kisebb, magukat megvédeni képtelen városok néptelenedtek el, ahogy lakosaik a nagyobb, biztonságosabbnak ítélt nagyvárosok, városállamok falai közé záradokoltak. Ha nem voltak elég körültekintők, a fanatikuskok végeztek velük. Ám a nagyvárosok így hihetetlen módon túlnépesedtek, s mindennaposá váltak az utcai harcok, lázadások... és eljött az a nap is, mikor többé senkit nem engedtek be a falak közé külön engedély nélkül. Az ilyen helyek körül valóságos kalyiba-városok nőttek, tele menekültekkel, koldusokkal.

Kétszáz év telt el az „Esemény” óta. S bár gonosz istenük nem született újjá, azért a magukat Kriágnak nevező fanatikuskok rendületlenül tovább pusztítják a világ lakóit, és Tyberius még mindig a vezetőjük; ami azt a hitet támasztja alá, hogy valóban halhatatlan. Rádásul egy új, vad szóbeszéd jelent meg az utcákon, miről még az is csak halkán, rettegve mer szólni, aki szóba hozza; Tyberius állítólag olyan szörnyű hatalmat kapott az istennőjétől, mely segítségével egy ősi szörnyeteget, egy baziliszkuszt is képes lett megidézni!

Pulcagris népe tehát megtanult mágia nélkül élni. Sőt, az emberáldozatok veszett híre miatt hajlamos lett elhinni, hogy a mágia sosem volt túl jó hozzá, hogy eredendően gonosz. S talán valóban ez az igazság.

Pletykák kezdtek keringeni egy harcosról, kit tán farkasok neveltek, s kiben olyan erő lakozik, mint senki másban. Ki egyedül felvette a harcot a vörös övet viselő hordával, hogy mostanra már azok is félik a nevét...

Kit úgy hívnak, Krumar.

1.

Sárgára száradt fűcsomók, kopár kőhalmok, ameddig a szem ellát. Gyilkos napsugarak döfik át a forrón vibráló levegőre, meg az enyhét adható, kiszáradt bokrok bozontját. Ezen a vidéken nem terem meg semmi, csak a halál. Ember erre nem jön önszántából, csak ha célja van, s e cél általában életlenül marad... Hangokat hoz a szél egy nagyobb sziklatömb mögül;

vad nevetést, beszédfoszlányt, sikolyt. Ha nem is civilizáció, ám emberi jelenlét mindenképp.

Egy száraz bokor tövében izmos test lapul. Mellkasa hatalmas, válla széles; csak egy szakadozott rongy fedi felsőttestét. Nadrágja a sivatagi népek bő szabású, homokszínű viseletét idézi, barna bőrcizmája pedig a lovas nomádokét... Az egykor szebb napokat látott, poros lábbeli meglehetősen viseletesnek tűnik.

A férfi bal kezében istentelen méretű, kétfejes csatabárdot szorongat, melynek feje díszes rúnákkal van áttörve, ám a mintázatba némi mocskok rakódott... talán vér és por keveréke? Ki tudja. Jobb kezét egy emberes méretű hátizsákon nyugtatja; mindkét alkarján veretes, díszes bőr csuklóvédő feszül, sok apró sérüléssel. Minden jel arra mutat, hogy nem véletlenül keveredett erre a vidékre.

Ám mégsem a fegyver volt a legfélelmetesebb a férfin, hanem a gleccserkéek szemében rejtőző vad elszántság. Éjfekete haja szabadon terült szét vállain, s árnyalata oly mély volt, mely csak feketepárducok bundáján lelhető fel... Halálos veszedelem érzete lengte körül. Az északi vad hordák jeges nyugalmát hordozta magában, mely csak arra vár, hogy kitörhessen, s örült pusztításba kezdjen maga körül.

– Kriág...! – szűrte a szót csikorgó fogai közt. Ember tán semmit nem gyűlt meg ennyire. Lassan felegyenesedett. Hétláb, kéthüvelykes magasságával bőven fölémagasodott eddig bárkinnek, akivel annak rossz sorsa összehozta, izomzata pedig a nála esetleg magasabb ellenfelek szívét olvasztotta volna félelemtől remegő kocsonyává. Ám eddig nem találkozott olyan ellenféllel, akire fel kellett volna néznie. Por szitált fegyveréről, ahogy lassan azt is maga elé emelte, majd másik karjával is megmarkolta. A vastag nyél halkán megreccsent, mintegy jelezve, hogy akár kezdődhet is a tánc. A hátizsákot a bozót alján hagyta, hogy a következőkben ne zavarja mozgását.

...Két napja talált rá a Kriág horda nyomára, s bár útja sürgős lett volna, nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy utánuk eredjen. Senki nem tudta, mi hajtotta folyton a horda után, csak ő maga... Hátasát, a széles patáját, erős termetű magasföldi mént eleresztette, hisz jól tudta, a ló sokkal jobban meg tudja védeni magát az esetleges ragadozóktól, lótolvajoktól, mintha kipányvázná...

Már felmérte a bandát. Nem lehettek többen, mint másfél tucatnyian, és íjat, számszeríjat egyet sem látott. Mellényét levette, s egy laza mozdulatsorral bemelegítette izmait. Aztán előlépett a kőszikla mögül, s várta, hogy azok felfigyeljenek rá.

A kisebb-nagyobb kőhalmokkal határolt sík területen több sátrat látott, körülöttük zsákokkal, csomagokkal. Egy-két csontsovány gebét is észrevett, és nem bírt szabadulni a gondolatától, hogy azok nem hátasként, sokkal inkább élelemforrásként vannak gazdáik birtokában.

A tábor közepén két cölöp állt, egymástól nyolc-tíz lábra. Az egyikhez egy gizda, göndör, fekete hajú, izzadságtól és portól maszatos képű férfit kötöztek, ki tizenennyolc telet, ha láthatott. A másik oszlophoz egy gyönyörű, fiatal, bronzbőrű leányt kötöztek, kinek világosbarna fűrtjei bájos keretbe fogták tüzesen villogó, smaragdzöld szemét. Alig takarta valami, s bár őt is izzadságtól csillogó maszat fedte, a férfi mégis biztos volt benne, hogy a teste tökéletes. Vonzerejét tán még az is növelte, hogy két kezét csuklójánál fogva a feje felett csomózták az oszlophoz. Testét mindössze egy ezüstmű, aranyból, meg drágakövekből összezsúfolt szoknya fedte, valamint a kebleit részben fedő hajfűrtök.

A két fogoly előtt egy erősen izzadó, kopasz alak állt, kezében korbáccsal. Eddig szemmel láthatóan a foglyokkal foglalatoskodott, ám most belefáradt az élvezetekbe. Vér alig-alig serkent csapásai nyomán, az is inkább a férfi mellkasából, talán ura parancsára... a lány elsősorban hosszú combjaira, fedetlen hasára kapott pirosodó csíkokat, s szemébe a fájdalom, a düh csalt könnyeket.

A kolosszus egy jéghegy nyugalmával figyelte az eseményeket. Úgy vélte, itt több embert lát, mint ahánynak a nyomát eddig követte. Talán valami viszonylag állandó táborukra akadt? A foglyoknak sem látta eddig semmi jelét... és az oszlopok is régóta itt állhatnak. A sátrakról nem is beszélve. Aztán egy pillanatra összekapcsolódott tekintete a lányéval. Olyasfajta kint látott áradni szeméből, melyre a férfi nemigen látott magyarázatot. Hiszen sérülései nem is igazán voltak annak nevezhetők... talán megbecstelenítették? Erre utaló jeleket sem fedezett fel, de a lány alig valamit takaró ruházatából ilyen jelre nem is nagyon számíthatott.

Aztán az egyik őr felfedezte őt, s a mérsárlás megkezdődött. A férfi, ki észrevette, kivont pengével, üvöltve rontott rá, ám nem élt olyan sokáig, hogy tettét megbánja. A kolosszus arra sem méltatta, hogy csatabárdjának mocskos pengéjét használja ellene; egyszerűen az arcába csapta a nyelét. Vér fröccsent, csontok roppantak szét, s az őr összeroncsolt arccal zuhant hátra. A tábor egy emberként riadt fel, s a Kriág minden irányból a barbárra rontott.

2.

Sokkal többen voltak, mint gondolta. A sátrakból csak úgy özönlöttek elő, pallosokat, csatabárdokat, meg fattyú kardokat lengetve. A jeges tekintetű férfi felmorant, két marokra fogta gígszíji fegyverét, és a tömegre rontott. Első suhintásával a három legközelebb jutott férfinak csapta le a fejét. A negyediknek csontrepesztő rúgást mért a mellkasára, hogy az hanyatt zuhant, s két újabb társát döntötte a földre. A csatabárd ívét nem megtörve, a feje felett átlendítette, s egyenesen az ötödik áldozata koponyájára sújtott vele, hogy azt mellkasig kettérepesztette. Ám nem pihent a fegyver, már lendült is vissza a másik irányba, legutóbbi áldozatát magával rántva. A bárd újra bele csapódott egy testbe, ezúttal vállon találva áldozatát, s miközben valósággal kettécsapta azt, messzire lendítette az előzőt. A következő Kriág alattomosan próbált közelebb ugrani, hogy rövid, díszetlen kardját a barbár combjába mártsa, ám nem volt elég gyors. Ugyan sikerült vért fakasztania belőle, ám a csatabárd körívesen meglendült, s egy pillanat alatt kiontott a gőzölgő beleit, majd egy újabb szabályos kör leírása után a fejet is elválasztotta a nyaktól. Ekkorra teljesen bekerítették, s bár próbálták megfélemlíteni acsarkodásaikkal, a monstrum szilárdabban állt a talajon, mint egy ezeréves tölgy, és gyorsabban osztotta a halált, mint a legpusztítóbb járvány. Percek alatt vér borította az óriást, és körülötte mindent.

Egyszer csak, a barbár számára váratlanul, nem támadtak tovább. Tán ráébredtek, hogy az esztelen rohammal nem érnek el eredményt, hisz a monstrum úgy kaszabolja őket, mint paraszt a búzát. Acsargó, vicsorgó, átkozódó gyűrűbe fogták, pár lépésnyire csatabárdja hatósugarától. Ő jéghideg tekintettel fürkészte a látszólag elmeháborodott tömeget, a bizonytalanság, vagy a félelem legapróbb jelét keresve. Izmai veszett feszültséggel telve, nyomát sem érezte a fáradtságnak. Határozottan jólegett a harc, s csak halványan sejtette, hogy az imént megsebeztek. Zord, jókedv nélküli mosolyra húzta a száját.

– Ki lesz a következő? – morogta, majd magabiztosan megpörgette fegyverét. Vérpermet csapódott körbe, megfestve azok arcát is, kik eddig nem mocskolódtak be.

A tömeg egy pillanatra szétvált, és egy apró, gizda kis alak ugrott be a résen, két törrel a kezében. Rikoltozva kezdett a férfi körül ugrálni, közben ide-oda dobálta pengéit.

– Ez meg mi? – kérdezte az. – Valami torzszülött majom? Ezzel tudtok csak előrukkolni?

Nem várt választ. A tömeg magabiztosan morgott, itt-ott még egy-két vigyor is kiült a képekre. A késes ugrott egyet, átröppent a férfi felett, és mélyen a vállába mártotta a pengét. A barbár felmordult, és utánafordult.

– Na, EZT éreztem! – szúrta a szavakat fogai közt, ám már készen állt. A majom ismét lendült, de lendült a csatabárd is! Lapjával találta el a kis fickót, ki nyekkent egyet, majd elszállt, s jó harminc lábbal arrébb egy sátorba csapódott. A fanatikus csőcselék láthatóan nem hitt a szemének, ahogy egy emberként követték tekintetükkel a késes röppályáját. A csatabárd ismét leírt egy teljes kört a férfi körül, hogy aztán megint megpihenjen a gleccserek jeges veszedelmét sugárzó férfi markában, aztán a gazdája felnevetett. Hosszan, erőteljesen, szilajul.

– No, ennyi pihenés elég is volt! Folytathatjuk? – Azzal a tömegre rontott ismét.

...Hosszú órákon át tartott a vérengzés. Lába alatt már iszamos volt a homok; mindenhol hullák borították a talajt. Fröcsögött a vér, repültek a levágott végtagok, fejek. A barbár is több sebből vérzett immár, ám látszólag ez egy cseppet sem zavarta. A Kriág menekült volna, de nem volt hova. Mint ahogy kegyelem sem volt a férfi szívében; könyörület nélkül végzett mindjűkkel.

Végül elhalt a csatazaj. Nem hallatszott harci kiáltás, halálsikoly többé. Nem csörögtek fegyverek, és nem hangzott a húsba vájó acél hangja sem. Minden elcsendesedett.

A férfi szédelegve fordult körbe. Valamikor a harc során egy tábortüzet rúgott ellenfeleire, és az lángra lobbantott mindent. Mostanra leégett a tábor összes sátra, s a hullák egy része is hamuvá vált. A füst csípte szemét. Megpróbálta kidörzsölni a fájdalmat, ám rá kellett ébrednie, az nem csak onnan ered.

Egész testét kisebb-nagyobb sebek borították. Más embert már ledöntött volna a lábáról a vérvesztés, ám e barbár túrte! Nem érzett mást, mint elégedettséget. Újabb hordányi örülléssel lett kevesebb a világon, és ez már megérte! Gondolatai ezután a foglyokra terelődtek. Erőlködve próbált átlátni a füstfüggönyön, hogy megtalálja a két kínzóölöphöz kötözött alakot, ám próbálkozásait kevés siker koronázta. Feltűnt viszont egy alak a füstben, kiben először saját árnyékát vélte felfedezni. Aztán a következő pillanatban egy ököl vágódott az arcába, ő pedig pár lépést hátrátáncorodott, csizmája beleütközött egy holttestbe, és végül egyensúlyát veszítve hanyatt esett.

A füstből pedig előlépett a leghájasabb ember, kivel eddigi élete során összeakadt. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy az előtte tornyosuló jelenésből ő maga tán háromszor is kiszakadna. Magassága alig valamivel maradt el mögötte, viszont minden egyéb mérete túltett rajta. Évszázados fatörzs vastagságával vetekedő lábak, hájtól puffadó karok, melyek úgy remegtek, mint holmi egymásra szíjazott vizeztömlők, és a test... Elég az hozzá, hogy soha életében nem látott még ilyen óriási hájtömeget. Már az is kész csodának tűnt, hogy a monstrum egyáltalán képes talpon maradni. A derekát ugyan övvel fogta körbe, ám annak gyakorlati haszna valójában semmi nem volt, legfeljebb, hogy erre volt erősítve egy lenge ágyékkötő. A barbár kis híján elvagyorodott a gondolatra, hogy esetleg jön egy fuvallat, és felfedi előtte a „rongy szörnyű titkát”... Aztán tekintete fentebb vándorolt, és rögvést elkomorult.

A hájtömeg tetején egy ocsmány zsírgolyó egyensúlyozott; azzal fenyegetve tulajdonosát, hogy bármelyik pillanatban legurulhat helyéről. Ahogy megszólalt, repedezett ajkai látni engedték, hogy minden egyes foga hegyesre van köszörülve, s egyiken-másikon még acélkorona is díszel. Szeme vizenyős volt, és megállapíthatatlan színű, olyan mélyen be volt nőve, hogy lehetetlennek tűnt onnan kilátni. Egyébiránt a férfi teljesen kopasz volt, és teste nagy részét ismeretlen, baljóslatú tetoválások borították.

– Kicsikorc! – szólt egy hang, valahonnan a hájhegy teteje felől. – Áru!d el nekem a neved, hogy káosz Istennőm, s testvéreim megtudhassák, ki volt az, ki botor módon megzavarta pihenőmet!

A barbár, csatabárdjára támaszkodva, melyet még zuhantában sem eresztett, nagy nehezen talpra kászálódott, majd kiegyenesedett.

– Nem mondd te el senkinek – morogta –, mert nem lesz rá alkalmad! Sem a testvéreidnek, sem korcs istenednek, hogy pusztítótok, Krumar végzett veled! – Azzal újfent nekilendült, újult erővel. Amaz nem mozdult; óriási tömege egyébként sem engedte volna, hogy védekezzen. A csatabárd mélyen belevágott a gyomrába, s Krumar torkát artikulálatlan diadalüvöltés hagyta el. Ám azt kellett tapasztalnia, hogy a sebből egy csepp vér sem szivárog, s szélei kezdenek összeformni. Aztán jött a következő csapás, aznap már a második, mely földre kényszerítette. Újfent a homokban találta magát, szeme előtt apró, színes kis pontocskák táncoltak. Megrázta fekete bozontját, és talpra állt; a tetovált torony felkacagott. Mintha egy kút mélyéről szólt volna a hang.

– Na, mi a helyzet, Kicsikorc?! Azt hitted, hogy velem, Trygural, káosz Istennőm felszentelt papjával is olyan könnyen végzel, mint a söpredékkel? Kik csak azért csatlakoznak a hitemhez, mert félnek ellenszegülni? Jó ha tudod, hatalmam egyenesen Tőle kapom, így a te silány kis léted nem okozhat nekem fejfájást!

– Azért én megpróbálom – így Krumar, s újfent ellenfelére rontott. Dűhe egyre fokozódott, újra előntötte a harci kedv. A fájdalom, a fáradtság elmúlt. Az meg külön dühítette, hogy a Trygur nevezetű lény – mert embernek nemigen lehet nevezni ezek után –, mintha különösen jól szórakozna próbálkozásain!

Pár lépésre ellenfelétől aztán magasba lendült, s minden erejét beleadva a csapásba, annak feje tetejére sújtott. A csatabárd kettéhasította a koponyát, ám nem hatolt olyan mélyre, mint Krumar remélte. Mielőtt azonban elengedhette volna fegyvere nyelét, amaz megragadta a torkát, majd jobbát ökölbe szorítva az arcába csapott. Másodpercekig képtelen volt bármit is tenni az ütések ellen, olyan elemi erővel sújtottak le rá. Érezte, arcsontja több helyen megrepedt, talán még állkapcsa is eltört. Aztán minden erejét összeszedve ellenfelének feszítette lábait, majd elrugaszkodott. Csatabárdját el kellett engednie; úgy tűnt végleg beékelődött Trygur koponyájába.

De mégse! Ahogy az egyik sátor helyén púposodó hamukupacba bucskázott, majd tovább gördült, egy pillanatra az a tudatba égő kép tárult elé, hogy a férfi nagy összpontosításról tanúskodó arccal maga nyúl a fegyverért, mindkét kezével megragadja, majd egy erőteljes rántással megszabadul tőle! Mire ő megtett egy újabb fordulatot a hamuban, a fegyver már amaz kezében volt, a seb a koponyáján pedig szinte teljesen eltűnt!

Trygur ismét elvigyorodott.

– Nagyszerű. Igazán lenyűgöző az elszántságod. Talán tudnálak használni felekezetemben! Nem? Sejtettem. Ez esetben a mókának vége! – Azzal egy határozott mozdulattal kettéropanntotta a kétfejes csatabárd markolatát, mintha csak valami száraz ágacska lett volna, majd válla fölött hátranyúlt, és egy hatalmas, méretben hozzáigazított kalapácsszerűséget húzott elő. Nyele némileg rövidebb volt, mint Krumar fegyveré, a végén pedig egy óriási, piramis alakú tüskével díszített, szögletes acélfej trónolt. Eddig az is rejtve volt a barbár előtt, hogy fegyvere van. Vajon hol tartotta eddig? Tán mélyen a hájába süppedt...

– Tetszik? Gyere, kóstold meg! Belátom nem olyan kecses, mint a csatabárdod, pardon egykori csatabárdod, de azért a célnak megfelel, nem gondolod?

Krumar a fogait csikorgatta. Oly heves harag fogta el, amilyenre még nem volt példa. Marka szilánkokra morzsolts egy fakarót, torkát hörgő hang hagyta el.

– Mágia...!

Oly gyűlölettel ejtette ki e szavakat, mely elképzelhetetlen azok számára, kik még nem gyűlöltek igazán. – Halhatatlan vagy, azt mondd? – Ujjai ráfonódtak egy törött kard markolatára. – Istennőd ereje lakozik benned? – Lábai elrugaszkodtak a talajról. – Hát majd én kivágom belőled!

Egy vágató ló sebességével lendült támadásba. Harci üvöltése messzire visszahangzott a pusztában; ha hallotta volna valaki, bizonyosan visszafordul, biztonságos menedéket keresni.

Trygur két kézre markolta harci kalapácsát, s felkészült a rohamra. Ezúttal nem szándékozott hagyni, hogy a barbár a közelébe férközzön, gyorsan túl akart lenni az egészen. A megfelelő pillanatban meglendítette fegyverét, hogy a tökéletes időzítésnek hála, szétloccsantsa a pondró idegesítően kemény koponyáját. Ám a várt siker elmaradt. Krumar az utolsó pillanatban előre vetette magát, s a törött pengével belevágott a remegő hájtömegbe. Láta, hogy a sebszék már kezdenek is összeformni, ám nem törődött most ezzel. Újra és újra lecsapott, egyre nagyobbra nyitva a sebet. Mire Trygur felfogta volna, hogy a barbár nem táncol hátrébb, egy új rohamra készülve, addigra a seb háromláb hosszan tátongott... és mielőtt még bármit tehetett volna ellene, Krumar belefúrta magát a testbe! Trygur megpróbálta elkapni a lábát, ám az valahogy mindig kicsusszant az ujjai közül.

Krumar eszelősen dolgozta egyre beljebb magát. Érezte, hogy a sebszék újra kezdenek összeformni, ám nem hagyta abba, tovább ásta magát a testben, mint kukac az almában. Aztán beért a hasfal mögé. A lábait ekkor ragadta meg odakinn Trygur. A szörnyű fájdalom világossá tette számára, hogy valószínűleg mindkét lábát eltörte, a hang pedig azt, hogy most üvöltve próbálja előráncigálni őt saját testéből. Eszelősen dolgozta magát a sötéten lüktető szervek közt egyre beljebb, míg végül rálelt az eltorzult gerincoszlopra. Az egy dolog, hogy halhatatlan, gondolta Krumar, ám bizonyosan nem érzéketlen! Megragadta a gerincet. A szorítás a lábán elbizonytalanodott. Egy határozott mozdulattal szilánkosra törte a csigolyákat, majd miközben a test üvöltve vágódott el, megkereste a szívét, és megmarkolta. Fekete volt, mint maga az éjszaka, és fekete vért pumpált szerte a testben. Bizonyossá vált a barbár számára, hogy Trygur a lehető legmesszebbre került attól, hogy embernek nevezhesse magát. Erősen megrántotta, majd kiszakította a helyéből a fekete csomót, vadul beleharapott, és cafatokra tépte.

A tetovált testű Trygur utolsó tudatos cselekedete az iszonyatos sikoly volt, melyet egyetlen élőlénynek sem volna szabad, nem hogy kiadnia, de még csak hallania sem. Aztán teste összeroskadt, elernyed, végül felhangzott Istennője rettenetes hangja: „ELBUKTÁL TRYGUR! BÜNTETÉSED SZÖRNYŰBB LESZ, MINT AZOKÉ, KIKET SZÍNEM ELÉ KÜLDTÉL!”

Ám ezt Tryguron kívül már senki nem hallhatta.

Folytatása következik

**Tetszik a novellában
bemutatott világ?**

**Ha szeretnél,
játszhatsz is rajta!**

**Athor R. Chynewa
Vadászat a Kriágra
című**

**lapozgatós játékkönyvét
megrendelheted
közvetlen a szerzőtől a
a.r.chynewa@gmail.hu
e-mail címen.**

Mozijegy

Jimmy Cartwright

The Batman

Az első dolog, ami eszembe jutott, amikor megláttam a film időtartamát, hogy: „Baszd meg, ez kurva hosszú!”. Az első dolog, ami eszembe jutott a film végén: „Ez baromi unalmas volt.” Igazából ennyivel is le lehetne tudni ezt az egészet, de sem én, sem a kedves olvasó nem ússzuk meg ennyivel. Az alábbiak nyomokban spoilereket tartalmazhatnak, tehát, ha még nem láttad a filmet, és szeretnéd megnézni, akkor ezt csak utána olvasd el, kérlek.

Visszaemlékezés

Az első Batman film, amit láttam, az az 1989-es, Tim Burton rendezésében készült mozifilm volt, a mely a magyar mozikban „A denevérember” címmel futott. Ezt többször is láttam, és elég jól is emlékszem rá. Mint első Batman filmem, nyilván kedvenc is lett, ma is kellemes nosztalgiával gondolok rá. Ebben Michael Keaton csodálatos alakítást nyújt mind Batman-ként, mind Bruce Wayne-ként, Jack Nicholson pedig zseniális Joker. Nyilván a kor és a rendező elvárásait figyelembe véve. Mind a látvány, mind a hangulat meseszerű, mondhatni képregényes, kellően eltávolítja a nézőt a valódi világtól, hogy kellemesen ki tudjon kapcsolódni, és egy jót szórakozzon.

Ezt követte 1992-ben a Batman Returns (Batman visszatér), majd 1995-ben a Batman Forever (Mindörökké Batman), és 1997-ben a Batman & Robin (Batman és Robin). Bár a szereplőket megformáló színészek és a rendezők is változtak, a látványvilág és a történet alapkonceptiója megmaradt ugyanolyan meseszerűnek. Akkoriban teljesen jó is volt ez így, kedveltük mindet. Jópofa, időnként vicces, kellemesen humoros alkotások voltak ezek.

Valóság-hű ábrázolás

Aztán eljött az ezredforduló, a világ is változott, ahogyan a szuperhősök, és a filmek is. Egy fiatal rendező, Christopher Nolan (aki számomra a Memento-val írta be magát a filmtörténetbe) pedig úgy gondolta, hogy átforgalmazza a Batman univerzumról alkotott képünket. Gyakorlatilag berobbant az életünkbe a 2005-ös Batman Begins, ami szakított a jópofa, meseszerű képi és hangulati világgal. Valóság-hű, komor, brutális Gothamba érkezünk egy eredettörténettel. Christian Bale alakítása jócskán túlszárnyalta az elődeiét a két folytatásban is. Nem csak az én véleményem szerint eddig magasan ő alakította a legjobban Batmant. A Batman: Kezdődik!-beli teljesítményének megítélését az is nagyban kiemeli, hogy előtte forgatta le a „The Machinist” (A gépész) című filmjét, amelynek kedvéért felvigyázó orvosai szerint is kórosan lefogyott. Ebből az állapotból kellett úgy fél év alatt Batman-re kigyúrnia magát. Nájsz!

Szóval Nolan-tól és Bale-től olyan Batman trilógiát kaptunk 2012-ig bezárólag – amiből nyilván nem maradhat említés nélkül Heath Ledger 2008-as Joker alakítása sem –, hogy letettük tőle a hajunkat is. Hiszen nem hiába adták hozzá a nevüket az olyan, már bizonyított színészek, mint Gary Oldman, Michael Caine, Morgan Freeman, és Rutger Hauer.

Ám annak ellenére, hogy a látványvilág valóság-hű volt, a történetmesélés mégis megmaradt a képregényes alapokon. Figyelembe vették, hogy ez azért mégiscsak egy fantáziavilág, ahol bizony akár még a lehetetlen is megtörténhet. Talán ezért is ütött akkorát a trilógia.

DC Extended Universe

Közben nem csak a Marvel, de a DC is elkezdte felépíteni a saját mozi univerzumát, bár igaz, kevesebb sikerrel. Azért Ben Affleck alakításában három alkalommal is találkozhattunk Batmannel. (Illetve, ha a Zack Snyder's Justice League-et is ide számítjuk, akkor négy alkalommal.) Nekem különösebb problémám egyikkel sem volt, viszonylag koherensnek éreztem a felépített világhoz képest.

Persze formált ez is mind a karakteren, mind a világon, és ezekben a filmekben Batman ugyan csak egy szuperhős volt a sok közül, mégis volt jelentősége. Ha már csak azt nézzük, hogy szembeszállt Supermannel, ugyebár.

De szuperhős-e valójában Batman?

A szó klasszikus értelmezésében egyáltalán nem. A szuperhősök mind-mind rendelkeznek valamilyen képességgel, amely az

emberek fölé emelik őket. Batman viszont csak egy szimpla ember, szuperképességek nélkül. Neki egyetlen szuperképessége van (szokták mondani): a vagyona. Meg talán az, hogy a megfelelő embereket gyűjti maga köré, hogy megtervezzék, leteszteljék és elkészítsék a felszereléseit. Talán ő arra lehet példa, hogy egy ember, megfelelő körülmények, motiváció, elkötelezettség és biztos anyagi háttér esetén mit érhet el.

Hiszen az nem Bruce Wayne érdeme, hogy a családja megalapozta az anyagi jólétét. Persze gyermekként elveszteni a szüleinél komoly trauma, főleg úgy, hogy magunk is szemtanúi vagyunk a törtetésnek. Ez a fő körülmény volt az, ami elindította a kis Bruce-t, hogy végül Batman-né váljon. Megvolt a motivációja, hisz meg akarta találni szülei gyilkosát. A Nolan-féle eredettörténetben pedig megtudhatjuk, hogy miként vált elkötelezetté, a bűn és a bűnösök üldözőivé, sőt, rémálmává.

Számomra ezért a legszimpatikusabb, legkedvelhetőbb „szuperhős” Batman.

A ló túloldalan?

Most pedig megkaptuk a legújabb önálló Batman filmet, sorrendben a nyolcadikat. Még sötétebb, még valóságosabb, még maibb. A kor Batman rajongói tényleg erre vártak? Valakinek bizonyára egy álom teljesült, hogy elkészült ez az adaptáció is. Mások számára viszont – akárcsak Batman a bűnözők számára – egy rémálom vált valóra.

Félreértés ne essék! Robert Pattinson alakítása kifogástalan Batmanként. Szerintem nem vele volt a probléma a The Batman-ben, részemről teljesítette az elvárásokat. A „jelmeze” is, hogy is mondjam finoman... „baszó” volt, hogy a TheVR-os srácok szófordulatával éljek. Bár azért az a mókusruha elég furcsa volt. Ebben igazán megtarthatták volna a régi, kifeszített köpenyt. Mégse „Mókusemberről” lenne itt szó, hanem „Denevéremberről”. És akkora szarvashibát elkövetni ott a felüljárónál! Akkor már miért nyitotta ki az ejtőernyőt? Illetve miért nem hamarabb nyitotta ki? Hogy The Riddlert idézzem: „Ezek szerint mégsem vagy olyan intelligens, mint azt gondoltam.”

Bruce Wayne-ként azonban valahogy erőtlene volt a karakter. A szülei elvesztése óta eltelt húsz évben azért összeszedhette volna magát lelkileg. Egy megtört, időnként szinte picsogó kis srác nézett le így ránk a vásznonról. The Riddler-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy maszkot viselve tudja valódi önmagát adni. Anélkül egy összetört felnőtt, aki csak a bosszúra éhez. Ezt az a jelenet is megerősíti, még a film elején, amikor Alfred felelősségre vonja, hogy nem foglalkozik a céggel. Teljesen jogosan még az is elhangzik, hogy ha a cég nincs, Batman se lenne – persze nem így szó szerint, de lényegét tekintve.

Belegondolva a történet, amelyen a film során végigmegyünk, nem volt rossz. A The Riddler mozgatta szálak határozottan vitték előre a cselekményt. Illetve határozottan vitték volna, ha nem úgy hömpölyög, mint egy lassú, széles folyó. Túl sok kitöltő rész, feleslegesen elnyújtott jelenet van az egész film alatt. Féltrevezető mellékszálak kuszálják össze a nézőt, hogy aztán „bumm”, „haha”, „nem is úgy volt ám az” módon elvarrják őket.

Egy Batman filmtől nem egy nyomozós, Colombo-szerű mozi várna az ember. Teljesen jogosan tették fel a rendőrök a kérdést több ízben is, hogy mit keres a gyilkosságok helyszínén. Ha már annyira valóságos akart volna lenni ez a film, akkor a rendőrök, nyomozók, nyombiztosítók, különleges egységek rögzítik, összeszedik a bizonyítékokat. Aztán behívják Batmant a kapitányságra kicsi elbeszélgetésre, hogy ugyan mondja már meg, miért üzenet neki a gyilkos.

A látványvilágban gondolom a Nolan-féle vonalat akarták tovább vinni. Ez olyan jól sikerült, hogy sok jelenetnél marhára nem látunk semmit, olyan sötét van a vásznon. Egy Batman filmnek nem ilyen módon kellene sötétnek lennie. Amúgy tényleg, hová tűntek a monumentális szobrok Gothamból? Míg mások valóságosnak mondanák a látványvilágot, én inkább fantáziátlannak nevezném.

És ember! Mi az a Batmobil már? Egy Fast & Furious filmben faszább kocsik vannak! (Jó, oké, azok tényleg autópornó-filmek.) De akkor is. Emlékszünk még a '89-es, szárnyas Batmobilra? De még a 2005-ös, „transformers” Batmobil is fantáziadúsabb volt. Hová lettek ezek a jó ötletek? És amikor beindítja a kocsit, miért égeti el álló helyzetben a rakétahajtómű üzemanyagának jó részét? Miért nem a gyorsításhoz használja később? Amúgy is egy „izomautóban” csúcsul, fel lehet azt úgy tuningolni, hogy gyorsuljon, mint a kurva élet. Na, és ha arra pakolja még rá a rakétahajtómű tolóerejét, menet közben... akkor az történik, mint amit a filmben is láttunk, hogy nem tud ott bekanyarodni, ahol az üldözött gépjármű. Jól van! Ügyes vagy! :)

Meg mi az a BDSM szopóálarc The Riddler-en és a követőin... Mi a f...? Mondjuk az még mindig jobb volt, mint a Macskanő „álarca”. B+ Akkor már inkább a '92-es Michelle Pfeiffer, vagy akár a 2004-es Halle Berry által alakított Catwoman, ami ugyan indokolatlanul túlszexualizált volt, de sokan épp azért kedvelték. :) Ugyan a mostani cicalány egyes jeleneteiben is ott volt a szexuális túlfűtöttség, ami, lássuk be, valóban az egyik védjegye, de alapvetően mégsem arról kellene szólnon az ő karaktere. Pingvin / Oz se volt igazán pingvines, bár az igaz, hogy rohadtul nem ismertem rá a szerepet alakító, amúgy általam igen nagyra becsült Colin Farrell-re. Komolyan, sokszor olyan érzésem volt, hogy a büdzsé egy részét simán lenyúlták, és pofátlanul olcsó megoldásokat alkalmaztak. Valahogy nem ezt a szintet várja el az ember egy Batman filmtől.

Akkor végül jó-e vagy nem jó-e?

Egy szó, mint száz, mit is mondhatnék összességében a The Batman-re? Ambivalens érzéseim vannak. Látom benne a jót, a megújulni vágyást, a realitásba helyezést. De az összkép mégis siralmas. Nem lett jó, legalábbis nem tudom rámondani, hogy az. Nem azért, mert szubjektíve így gondolom. Objektíven vizsgálva sem tartom annak. Persze az is lehet, hogy úgy vagyok vele, mint egy nagyon művészfilmmel, hogy hiába nézem, nem értem a koncepciót, nem tudok vele mit kezdeni, és rámondom, hogy se... :)

Mortelhun

Álmomban én

Álmomban árva Angyallá lettem én,
Szárnyak nélkül, éhesen és rongyosan,
Az utca neonja reám vetült esténként,
Én fürödtem benne könnyezve s boldogan.
Szárnyaszegett, sebzett Angyal voltam én,
Kit a társadalom kivetett magából,
Lehettem volna ördög is, sikeres,
Ám erőt merítettem a rám kirótt magányból.

edwardhooper

Provance

Bőröd selyem,
Ajkad vérpiros mámor,
Szemed csillagok,
Borként ízlellek,
Betelni nem tudok veled,
Hajad zuhatag,
Arcod vonala szerelem,
Leszel-e kedvesem,
S én te veled az álmom.

Krómer Ágnes

Éjféli ábránd

Fejünk felett ásítózik a tejút,
lábunk alatt az út is elfogyott.
Szerelmet könnyező árnyak,
eltompuló hétköznapi örömök.
Felesleges körök, hibátlanság,
álmatlanságot vajúdó éjszaka.
Belebambulok a létezésünkbe,
hideg kezemmel arcodhoz érek.
Ma csak magamnak szeretnék,
lázás a csók és jéghideg érintés.
Álmodjunk jelent, örök szerelmet,
fejünk felett kis lidércek figyelnek.
Álomba álmodott valóság vagyunk,
ábrándba hulló csillag lett szemed.
Majd holnap felébred a kósza jelen,
ölelésbe veszve alszik a tegnapunk,
Majd holnap ébreszt a valóság keze,
szemünkbe néz a jelen vaksi szeme.
Ha félek, fogd meg remegő kezeimet.

jocker

Tavaszi ébredés hajnalban

A derengés kemény,
Hajnali a napfény!
Vélem, hogy ma tán' újabb világ lesz,
Erre a felhőtlenység jól rátesz.

(Bokorrímes)

Kelni kell most világnak,
Mindenféle állatnak.
Virágbimbók kibújnak,
Levelek lombozódnak...

(apeva)

Kell
Kelni
Világnak.
Derengésben
Hajnali napfény.

(Senrjon)

A tegnap reményei...
Minek eltemetni? Emlékek...
Újra kel világ!

*Vecsés, 2019. szeptember 3. – Kustra Ferenc – íródott
alloiostrofikus versformában.*

Mortelhun

Az utolsó veled

Némán pattintottam el veled
Egy utolsó szál cigarettát
Az elhaló koratavaszi éj
Öngyűlölő fényreklámjai között.

edwardhooper

Trója

Még állnak Trója falai,
Még állnak a bástyák,
Rajta az őrzők tekintete,
S hol vannak már a büszke
Görögök hatalmas gályái.
Még állnak Trója falai,
A szél simogatja őket,
S a Napban szikráznak
A bronzvörös lándzsák.

